

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VIII**, Nr. **107**, **IUNIE 2012** *Apare la* ***SFÂRŞITUL*** *lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **NOUL NOSTRU SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: DUŞMANI COMUNI, PRIETENI COMUNI

Toată lumea cunoaşte zicătoarea franţuzească pe care o traducem cam aşa: *"Prietenii prietenilor mei sunt prietenii mei."*

Bineînţeles că nu este o mare filosofie, ci o chestiune de logică simplă, dar de necontestat.

Reversul este la fel de logic, deşi nu se practică în vorbirea curentă, şi ar suna cam aşa: *"Prietenii duşmanilor mei sunt duşmanii mei. "*

Înţelepciunea atât de evidentă a poporului român, produs al unei istorii zbuciumate, dar care nu a reuşit să îl doboare, ar suna cam aşa: *"Spune-mi cu cine te aduni ca să-ţi spun cine eşti!"*

Sunt momente sau evenimente care îţi trezesc cele mai "aprinse" resentimente (în termeni nediplomatici: un dezgust, o revoltă şi, în final, ură), evenimente care vin să întregească parcă un spaţiu rămas alb într-un tablou care îţi bântuie viziunile de coşmar. **Două lucruri aparent atât de diferite s-au asociat în conştiinţa mea**, completând zaua lipsă a lanţului atrocităţilor de iniţiativă sau chiar de execuţie iudaică:

- **apariţia unei lucrări: *"ISTORIA MIŞCĂRII LEGIONARE 1944-1968"*,**
- **transmiterea unui film documentar** despre "tratamentul" pe care nu îl pot numi barbar al deţinuţilor - să îi numim generic "arabi", în **"lagărul" de la Guantanamo.**

Numitorul comun al celor două subiecte în perspectivă are două faţete inseparabile: "beneficiarul" este mereu acelaşi şi convingerea acestui beneficiar că "aruncând pe piaţă" nişte justificări, nu demult declarate ca fiind inacceptabile, tratate cu spânzurătorile de la Nürnberg, lor le-ar da dreptul la orice măsuri.

Spuneam adineauri că tratamentul "prizonierilor" de la Guantanamo nu poate fi numit barbar: rafinamentul chinurilor la care sunt supuşi deţinuţii întrece orice închipuire, prelungirea durerilor provocate până la pierderea conştiinţei, repetarea la infinit a "procedeelor" îţi creează o imagine de coşmar, dar şi o revoltă care te poate face să urăşti America şi pe americani.

Concluzie greşită total; relaţia dintre cei - să zicem 100 de "militari" - care execută ordinele cu o "pasiune" care îi dezumanizează, şi sutele de milioane de trăitori în spaţiul Statelor Unite, este relaţia dintre "o picătură într-un ocean".

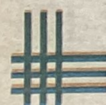
Îţi este absolut imposibil să crezi că sufletul unui om se poate "usca" până la poziţia de executant- făcând chiar exces de zel - al unor "programe" care de fapt nu urmăresc nici o finalitate.

"Ai luat parte la atacul din 11 septembrie?" Bineînţeles că după săptămâni sau luni de chinuri, eşti dispus să accepţi orice, chiar că "ai omorât pe mă-ta şi pe tac-tu".

Pentru legionari şi urmaşii lor sunt lucruri cunoscute: **pentru noi Guantanamo are corespondent în "*fenomenul Piteşti*".**

(continuare în pag. 6)

Nicador Zelea-Codreanu

Actualitate

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA IUNIE –

***

Ce-am pierdut NOI din vedere luna trecută:

COMEMORAREA INSTRUCTORULUI LEGIONAR **VIOREL TĂNASE** DIN SIBIU (24 mai 1908 – 5 mai 2011)

Pe data de 5 mai s-a împlinit UN AN de la TRECEREA ÎN VEŞNICIE A **CELUI MAI BĂTRÂN LEGIONAR DIN LUME**; a murit din cauza unei **pneumonii** prelungite la vârsta de **102 ani**. Decanul de vârstă al legionarilor a fost şi ultimul care a plecat din această lume.

Viorel Tănase la serbarea **CENTENARULUI**

Era perfect lucid, se deplasa pe picioarele proprii, nu lua nici un medicament, se gospodărea singur, urmărea zilnic emisiunile de ştiri, de sport şi de folclor şi citea constant "*Cuvântul Legionar*" şi "*Tribuna Sporturilor*"; de Ziua Crucii era nelipsit de la comemorarea martirilor temnițelor comuniste de la Aiud, unde a fost şi el închis.

Mişcarea Legionară în Sibiu a început cu Viorel Tănase care a înființat primul cuib de aici, numit "Avram Iancu", în **1932. A cunoscut legionarismul în vremea studenției** sale la Şcoala Suprioară de Comerț din Cluj, şi de atunci până la sfârşitul vieții – **adică timp de 84 de ani – a fost în slujba Legiunii.** Fusese coleg de şcoală primară cu Ion Banea (şeful Ardealului Legionar) şi de facultate cu Bănică Dobre (membru al echipei "Moța – Marin" şi martir al Mişcării). A avut permanent funcția de **casier al județului Sibiu**, venea regulat în Bucureşti, la sediul central al Mişcării, având discuții instructive cu Căpitanul, cunoscându-i personal pe mulți dintre titanii Mişcării: Ionel Moța, Traian Cotigă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Radu Gyr etc.; L-a cunoscut şi pe Sima, cu ocazia încercării nereuşite de "revoluție de la 3 sept. 1940, dar şi pe omul de încredere al acestuia, devenit secretarul Mişcării în 1940, Pătraşcu (care era sibian), motiv pentru care devenise un antisimist înverşunat.

A profesat ca economist în Ministerul de Finanțe, fiind, în acelaşi timp, şi portarul echipei "Şoimii" din Sibiu, apoi arbitru.

Absolvent al Şcolii de Cavalerie din Târgovişte (cu gradul de maior), în iunie 1941 a plecat **pe front, luptând pentru eliberarea Basarabiei** şi ajungând până la Dalnic, un sat extrem de bine fortificat, care a fost cucerit cu mari jertfe. După terminarea războiului nu s-a bucurat prea mult de linişte: au urmat **14 ani de închisoare comunistă**, timp în care a trecut prin penitenciarele Sibiu, Codlea, Braşov, Văcăreşti, Piteşti, AIUD, Jilava, Galați, şi prin lagărele de muncă forțată de la Oneşti şi Salcia. Bineînțeles că **după 1990 şi-a continuat activitatea legionară, devenind membru al *Senatului Legionar* reînființat în 2001 de ultimul comandant legionar, dr. Ionel Zeană,** şi distribuitor al cărților legionare şi "*Cuvântului Legionar*" în Sibiu; ultima conferință a ținut-o în 2010, la împlinirea vârstei de 102 ani, la Casa Armatei.

De-a lungul timpului toate ziarele Sibiului au publicat ample articole despre *"omul cu un secol de istorie în spate"*, ***"legenda vie Tănase"***. **Şi noi, în fiecare an, în luna iunie, am publicat un interviu cu CAMARADUL CĂPITANULUI ŞI AL NOSTRU,** Viorel Tănase, sau un reportaj despre vizita la el acasă; ULTIMA PERSONALITATE LEGIONARĂ DIN VREMEA CĂPITANULUI este şi va fi mereu prezentă în inimile şi paginile noastre!

***

Noul sclavagism

Devine tot mai transparentă **ideea generală după care se orientează elitele acestei lumi: omul este o maşină**. Trebuie să producă, să fie rentabil şi, pe cât posibil, după "ieşirea din uz" să nu mai deranjeze sistemul cu trebuințele lui, adică să moară.

Masa de oameni care nu sunt încă dărâmați, care se mai pot bucura la vârsta a treia de răsplata pentru o viață de muncă, reprezintă o contrazicere flagrantă a acestei filosofii sinistre. Pensionarilor care călătoresc sănătoşi şi voioşi prin Europa şi prin lume, care atâția ani au fost adevărata emblemă a bunăstării şi civilizației "Vestului", li se poartă acum sâmbetele.

Mai mult decât atât, sistemul devine tot mai stânjenit de existența acestei clase de bătrâni liberi şi dintr-un alt motiv, mai perfid: persistența relațiilor dintre bunici şi nepoți este un fapt cât se poate de indezirabil pentru cei care au făcut deja totul ca să destrame familia şi să transforme noile generații în contingente de orfani instituționalizați.

Întâi li s-au răpit copiilor părinții, prin sporirea treptată a sarcinilor de muncă, încât aceştia numai de îngrijit copiii nu mai au timp, şi nici chef. În special li s-a răpit mama prin ***doctrina feminismului***: în aparență emancipare, eliberare a femeii, de fapt feminismul înseamnă doi oameni care robotesc într-o căsnicie în loc de unul, doi care plătesc impozit şi zero care mai văd de treburile casei. De bieții copii ce să mai vorbim... Ei tind să fie marginalizați, **aruncați de mici în grădinițe cu program prelungit**, unde să li se poată băga în cap "valorile" societății moderne. Iar apoi, acasă... "*n-am timp de tine, sunt obosit, du-te şi uită-te la televizor*". Cei mai norocoşi mai au, totuşi, deocamdată şansa de a fi îngrijiți de bunici. Înconjurat măcar de un pic de dragoste, hrănit cu experiența şi cu poveştile bunicilor, un suflet tot se mai poate forma, tot mai capătă un chip omenesc. Iar acest lucru nu le convine deloc vânzătorilor de sclavi, care au pus ochii pe el. "*Prin urmare*", îşi zic ei, "*hai să facem ceva cu bunicii ăştia, că, vezi Doamne, ei nu mai sunt utili social*". Ce? Păi, să "progreseze" odată medicina, să fie omorâți mai repede cu medicamente, că prea s-a mărit media de viață. Iar pentru ăia mai îndărătnici, care nu pricep "de vorbă bună", "*înapoi în câmpul muncii, tovarăşi, ce stați ca pietroiul pe murături? credeți că de poveşti la gura sobei ne mai arde nouă?*"

Toate acestea trebuie să vă fie clare în minte, atunci când, bunăoară, citiți despre un bancher evreu care spune că vârsta de pensionare trebuie ridicată la 70, poate chiar 80 de ani, ca să se rezolve "criza". Prin "bancher evreu" ne referim, de data aceasta, la directorul general al AIG, Robert Benmosche, în vârstă de 68 de ani. Şi zice acest Benmosche: "*Vârstele de pensionare vor trebui să urce spre 70, 80 de ani. Astfel, pensiile şi serviciile medicale se vor încadra în buget. Lumea va munci mai mult, ridicând povara de pe tineret*".

Poate că omul n-o fi vrând să iasă la pensie - treaba lui - dar ştiți vorba ceea: "dar cu calul ce-ai avut?" ***Pentru că ies oamenii la pensie înainte de 70 de ani este criză, sau pentru că nişte bancheri evrei tind să acapareze aproape tot ce înseamnă avere, aur şi bunuri pe fața pământului?***

Lider pe piața asigurărilor din SUA până în 2008, societatea AIG a fost salvată de la faliment printr-o donație de 85 de miliarde de dolari de la statul american. Parol, monşer, 85 de miliarde de dolari! Adică prăpădiții de contribuabili americani care nu mai pridideesc să-şi achite blestematele de credite şi ipoteci, aruncați în stradă şi dârdâind în corturi la marginea unor cartiere de case acum nelocuite, le-au dat o asemenea pomană nemernicilor de bancheri. Miliardele au fost gratis!

Ca şi în România, dar la scară înzecită, **s-a spus că este cel mai important să reziste sistemul bancar.** ***Dar din băncile buclucaşe se volatilizează miliardele*** *cât ai zice "mazel tov"*, ***apoi trebuie luate de altundeva şi puse la loc, ca să poată fi din nou furate.*** De "altundeva". Ați înțeles: tot celor mai amărâți să li se ipotecheze şi corturile! Iar acum bancherii ne explică, sărăcuții, că trebuie să muncim cu toții până la 80 de ani, că altfel trăim prea mult pe banii statului, ai societăților de asigurări şi ai fondurilor de pensii! *"Asta e! Dracul v-a pus să trăiți până la 90 de ani?"*

Hai să vă vindem un mic pont: ***nu trebuie ridicată povara de pe "tineret", ci de pe goim***! De toate vârstele! Înțelegeți odată: **muncim cu toții cât să întreținem trei planete, dar rodul muncii ne este luat cu japca.** Măcar dacă am fi jecmăniți pentru huzurul, oricât de deşănțat, al paraziților respectivi, dar nu este aşa. Nu există lux care să coste miliarde de dolari: **aceşti neoameni adună totul doar pentru ca să nu avem noi, ca să fim din ce în ce mai înrobiți. Să nu ne mai permitem o clipă de gândire,** de dragoste sau de închinare la Dumnezeu: cu o sută de ani înainte prea aveau timp cu toții să stea de vorbă, să se adune în cluburi, "comitete şi comiții", vorba lui Caragiale...

Revenim la acest binevoitor Benmosche care ne împărtăşeşte pe gratis din marea lui înțelepciune. Ei bine, nu putea să nu ne amintească şi de țara în care atâția ca el abia aşteaptă să-şi înfigă cuțitul şi furculița: Grecia. Într-o medie statistică, cetățeanul grec iese la pensie la 59,6 ani şi moare taman la 81,3 ani. *"Păi cum aşa, fraților, peste 20 de ani de trăit pur şi simplu? Una din două: ori munciți până crăpați, ori crăpați când nu mai munciți. Hai, puneți umărul să rezolvăm odată "criza" asta, că doar atât ne mai trebuie, să vă transformăm şi pe voi în sclavi, şi gata - a trecut criza. Voi încovoiați-vă până la pământ, dacă nu chiar şi mai jos, iar noi, când ne-o conveni, o s-o lăsăm să treacă. Fiți fără grijă: atunci când o să avem noi chef, economia mondială sclavagistă va funcționa ca un ceas elvețian - crizele vor fi istorie dacă noi, evreii, nu le vom mai provoca. Până atunci vă mai oferim câte un "ajutor financiar", din care oricum nimic nu mai ajunge la voi, dar dobânzile o să le plătiți de şapte ori câte şapte generații de acum înainte!"*

Încheiem cu o ştire amuzantă - să vezi şi să nu crezi cine înoată împotriva curentului!

În Franța, de nişte decenii bune, se... construieşte socialismul. În fine, sub domnia evreu-ungurului şi nici un pic francezului Sarkozy se făcuse o scurtă pauză, dar acum elanul revine cu furie.

Hai să ne înțelegem: nu simpatizăm socialismul, nici să ne bateți pentru asta.

Dar când vine un Benmosche, fătat de-a dreptul de înțelepții Sionului, care ne spune că vârsta de pensionare trebuie să crească, şi mai vine şi un Hollande, copil de suflet al lui Marx şi al lui Engels, care scade vârsta de pensionare de la 62 de ani la 60, nu ne mai putem stăpâni râsul.

Ce-i drept, guvernul francez nu-şi face, nici el, pomana chiar pe gratis. Cheltuielile rezultate din reducerea numărului de cetățeni activi în câmpul muncii şi înmulțirea pensiilor de plătit se vor achita din "economii în alte părți". Dl. Hollande a promis că va impozita sever bancherii şi, în general, averile şi veniturile mari - de, socialism, nu glumă! Dar cele mai importante pentru acoperirea găurilor vor fi, cu siguranță, "contribuțiile majorate ale angajaților şi angajatorilor". Noua pleaşcă este numai pentru cei care pot face dovada că au muncit 41 de ani, adică de la 19 ani până la 60, fără

întrerupere. Deci intelectualii nu vor beneficia, că ei n-au avut cum să muncească de la 19 ani, trebuia să se mai ducă şi pe la facultate...

Însă chiar şi în aceste condiţii au început deja să se audă voci care cârâie că Franţa n-o să-şi mai poată reduce deficitul bugetar. Sau, ca să dăm iarăşi glas sperietorii universale, că n-o să mai "iasă din criză", biata de ea! Să nu ne facem iluzii: Franţa este şi va rămâne "pe mâini bune".

***

Deviaţii sexual vor mai mult decât toleranţă

Dacă Acel "intolerant" care a găsit de cuviinţă să nimicească Sodoma şi Gomora pentru desfrânarea în contra firii ce se practicase acolo, şi-ar pune mintea şi cu contemporanii noştri, s-ar isca pe lume calamităţi cum nu s-au mai văzut de la Potop încoace. Sunt toate şansele ca putrefacţia morală a contemporaneităţii să surclaseze detaşat străvechea, cumintea Sodomă.

Păi credeţi că sodomiţii, ca să se poată sodomiza după pofta inimii, cereau de la regele lor dreptul să se căsătorească, să înfieze copii sau să defileze pe străzile cetăţii despuiaţi şi împopoţonaţi ca nişte sorcove obscene?

Nu, nicidecum. Viciul se practica la o scară atât de extinsă încât legenda spune că mai rămăsese o singură familie de oameni normali, dar în limitele de discreţie acceptate în epocă, fără atâta circ. Nu decretase nimeni norme de corectitudine politică prin care să fie ocrotită spurcăciunea! De unde ştim? Foarte simplu, toate acestea fac parte dintr-o strategie pe care nimeni nu a văzut-o aplicată înainte de Revoluţia zisă "Franceză".

Facem de la început o lămurire, ca să nu aveţi dificultăţi în a urmări firul epic al următoarei telenovele tragicomice: pe parcursul relatării, veţi întâlni **o abreviere utilizată în ultimul timp de instituţiile UE: *"persoane LGBT"***. Aceasta nu înseamnă, cum crezusem şi noi până foarte de curând, oameni care îşi cumpără numai televizoare LG şi fumează exclusiv ţigări BT, ci ***"lesbiene, gay, bisexuali şi transgen"***. Ca o explicaţie suplimentară, "transgen" sunt acei sau acele... fiinţe umane care şi-au implantat sau amputat anumite organe şi se injectează periodic cu hormonii sexului lor "adevărat", deşi opus celui din naştere. Nu mai menţionăm şi faptul că sunt cobaii perfecţi pentru cele mai trăsnite inovaţii ale chirurgiei estetice - un veritabil pionierat în slujba "progresului"...

Expresia *"LGBT"*, folosită în Parlamentul European fără ca vreun demnitar să se simtă jenat de o asemenea aberaţie, ne oferă **o bună măsură a cât de mult s-a avansat cu lobotomia şi cu implantul limbii de lemn** în această epocă deplorabilă.

Uniunea Europeană, recunoscută recent ca una din cele mai şubrede însăilări politice din istorie, mai găseşte timp, atunci când nu decretează măsuri "anticriză" de florile mărului, să le mai dea şi altora lecţii de bună purtare. Făcând, s-ar părea, o scurtă pauză în activitatea tipic münchhauseniană a tragerii de propriile urechi pentru a ieşi din mlaştina datoriilor, **Parlamentul European s-a apucat să tragă de urechi Republica Moldova, Ucraina şi (!!) Rusia**, tot ca să le scoată dintr-o mlaştină, cea a intoleranţei. Aceste trei ţări, enumerate în ordinea importanţei geopolitice şi, ca atare, în ordinea crescătoare a insolenţei manifestate de PE în abordarea lor, **manifestă anumite reminiscenţe... "barbare" în abordarea mai sus numitelor "persoane LGBT".**

Pentru început, hai să ne referim la ruşi, din simplul motiv că, dacă dai cu bâtul într-un urs, o vulpe şi un iepure sau dacă loveşti numai ursul, efectele vor fi oarecum similare.

Vă gândiţi, pesemne, când facem glume cu "reminiscenţele barbare", că la ruşi homosexualii, lesbienele, ca şi celelalte creaturi mai recent inventate, ar fi traşi pe roată sau arşi pe rug?

Ei bine, nu este chiar aşa: sec. XXI, chiar dacă a întârziat cu o oră din cauza diferenţei de fus orar, a ajuns şi în Rusia, unde s-a înţepenit bine şi s-a oploşit cu toată liota de inovaţii masonice care ne distrug şi nouă vieţile. Printre altele, sinistrul card unic al cetăţeanului rus ne-o va lua, chiar, înainte! În orice caz, fiţi fără grijă că ruşii sunt la zi şi cu "*toleranţa faţă de persoanele LGBT*". Atâta doar că **Duma de Stat** (Sovietul Suprem - cum îi zicea mai deunăzi) analizează **o lege împotriva propagandei homosexualităţii**, iar în anumite părţi ale Rusiei asemenea legi regionale deja sunt în vigoare (Rusia, ca şi SUA, este o federaţie, de aceea nu beneficiază de o unitate legislativă deplină). Noi găsim că acest lucru este un act de cea mai pură esenţă democratică (iar la ruşi aşa ceva este o raritate). Au avut parte, până acum, de destule parăzi ale homosexualilor şi altor lighioane *, care au fost întâmpinate cu multă ostilitate, ca şi la greci, ca şi la noi (în ţara noastră, după cum ne-am obişnuit deja, respingerea a fost mai firavă).

* Dacă tot au inventat ei o prescurtare corect-politico-limbo-lemnoasă, ne gândim să le-o întoarcem, pentru că şi noi putem fi creativi, nu numai cozile de topor ale masoneriei. ***"Homosexuali şi alte lighioane"*** sună chiar foarte... la obiect, ba chiar câştigă prin concizie şi prin atitudine (ne este silă să enumerăm toate deviaţiile acelor bolnavi!). Prin urmare, în locul făcăturii lor, contra-propunem abrevierea ***"persoane HAL": în ultimul hal...***

Revenim: ca să fie **mulţumită o minoritate de exhibiţionişti devianţi, au fost ofensaţi majoritarii**, care, desigur, au protestat în număr cu mult mai mare decât homosexualii care ieşiseră să-şi etaleze toaletele diafane. **Deci, ca să nu se mai ajungă la un asemenea ultragiu public,** Duma de Stat pregăteşte **o lege care să interzică defilările homosexualilor - democraţie, drepturile omului, tot ce vreţi: nota 10.**

La ucrainieni lucrurile stau cam la fel: se pregăteşte o lege care să interzică "organizarea de reuniuni, defilări, acţiuni, manifestaţii şi evenimente în masă destinate să difuzeze în mod intenţionat informaţii pozitive despre homosexualitate".

Cât despre românii de peste Prut, Cancelaria de Stat a **Republicii Moldova** a declarat că **propaganda homosexualităţii este neconstituţională**, drept pentru care (numai) în unele oraşe şi raioane aceasta nu este permisă.

Atât. Persoanele HAL îşi pot vedea, pretutindeni, de "sublima" lor viaţă sexuală fără să sufere sancţiuni legale, nu-i ia nimeni la şuturi dacă se ţin de mână pe stradă (şi, în general, dacă nu exagerează cu obscenităţile în public), ba chiar se pot da şi în spectacol, însă doar în cluburi private. După cum menţionam la începutul articolului, nici Dumnezeu nu-i trăsneşte... Iar dacă persoanele HAL provoacă scârba majorităţii hetero, acest mod de a simţi este de asemenea inclus în "drepturile omului": dreptul de a-ţi fi scârbă de ceva.

Noi aşa credem că este normal - în varianta cea mai permisivă a normalităţii (dacă am putea, i-am ţine chiar mai din scurt pe aceşti *HAL* şi i-am ruga frumos să mai treacă din când în când pe la psihiatru).

Dar la Strasbourg normalitatea pare să se vadă cu totul altfel.

Parlamentul European a votat o rezoluţie în care căinează *"evoluţiile care restrâng libertatea de exprimare şi libertatea de asociere pe baza unor concepţii eronate asupra homosexualităţii şi noţiunii de transgen"*.

Păi, noi nu ne simţim vizaţi. Noi nu pornim de la concepţii eronate, ba chiar am definit, mai devreme, cât se poate riguros noţiunea de transgen (schimbare chirurgicală a sexului, operaţii estetice, tratament hormonal periodic). Dacă, totuşi, am plasat această noţiune într-o lumină defavorabilă, nu-i nimic, pentru că dreptul la opinie ne este garantat...

Dar avem şi noi o întrebare, colea, mai indiscretă: ce se înţelege la Strasbourg prin "exprimare"?

Aici este buba, domnilor! Să umbli despuiat pe stradă, făcând absolut tot ce-ţi stă în putere ca să îngreţoşezi pe oricine are ghinionul să te vadă - asta înseamnă a te exprima? În asta constă aşa-numita "cultură gay"? Noi credeam că este vorba de cărţi, piese muzicale şi alte forme de artă prin care respectivii îşi manifestă excentricitatea într-un mod, să zicem, legitim. Mijloace de exprimare a căror folosire nimeni nu o restrânge în nici un fel. Nu am mai auzit de foarte mult timp de manifestaţii de protest împotriva unui monument sau de interzicerea vreunei cărţi. Ba am auzit, şi încă foarte recent - monumentul holocau$tului din fostul Parc Brezoianu din Bucureşti, respectiv Mein Kampf în Germania - dar nu ne refeream la asemenea exemple acum, ci la manifestări ale "culturii gay". Nicăieri nu se leagă numele de această "cultură", în afară de lumea islamică.

PE face apoi referire la un act ambalat frumos dar găunos, pe care l-au semnat, printre multe altele, şi cele trei state muştruluite.

Sub eticheta "*Convenţia Internaţională privind Drepturile Civile şi Politice*" se află, mai mult sau mai puţin discret plasate, tot felul de sodomizări ale bunului simţ. Probabil că, printre alte măscări de acest soi, respectiva Convenţie statuează şi dreptul neîngrădit al individului de se a manifesta oricât de "nonconformist" în public, precum şi **imposibilitatea statului de a mai veghea în vreun fel la respectarea bunelor moravuri.**

Haideţi să lăsăm deoparte conţinutul acestui document (bineînţeles, de cea mai proastă calitate) şi să ne întrebăm: ***pe cine vizează el cu adevărat?***

Răspunsul la această întrebare necesită o judecată extrem de simplă:

Poate Parlamentul European să impună asemenea glumiţe Rusiei?

Ha-ha-ha!

Dar Ucrainei?

Aici ne oprim din râs şi judecăm la rece: din punct de vedere politic, de cine este mai aproape Ucraina: de Rusia sau de UE?

La ce aspiră Ucraina mai mult, să adere la UE, un conglomerat din ce în ce mai instabil şi inconsistent, sau să se pună bine cu ruşii, ca aceştia să le vândă ieftin gazul metan? Noi am paria pe varianta rusească - **nici ucrainienilor nu le va păsa de rezoluţiile de la Strasbourg.**

Dar cu Moldova cum stau lucrurile?

Ca să nu fim excesiv de optimişti, nu vom spune că Basarabia se întoarce la (sau către) patria-mamă, România, ci doar că se apropie de noi, văzuţi ca stat de graniţă al Uniunii Europene, spre care tinde cu adevărat.

Ceea ce pentru noi se numeşte acum dezastrul UE, pentru ei, recent şi încă nu definitiv scăpaţi din ghearele comunismului, încă pare un obiectiv demn de urmărit. Moldova nu are nici o perspectivă de a se afirma independent, aşa că, dacă fuge de fosta URSS, nu poate decât să sară în braţele actualei şi, mai ales, viitoarei URSS, adică UE.

În concluzie, acest act sforăitor emis de PE îi vizează exclusiv pe fraţii noştri din Basarabia.

Aplicându-li-se anumite presiuni, ameninţări sau promisiuni de zăhărel, liderii fragilului regim de la Chişinău ar putea să ridice restricţiile asupra "liberei exprimări" a persoanelor HAL. Apoi poate să pornească pe dealuri şi câmpii un neobosit carnaval al băieţilor cu fustiţe mini şi a domnişoarelor cu bici. Iar dacă nu se vor găsi destui pe plaiurile Moldovei (şi nu credem că se vor găsi), nu va fi nici o problemă, că vor fi aduşi de aiurea cu avioanele şi trenurile, să facă misionariat. Că aşa este când scăpăm de "medievala" interzicere a celui mai "frumos" lucru din lume, libertatea de a face reclamă deviaţiilor sexuale.

În încheiere, **documentul mai aruncă**, pe neaşteptate, probabil cu titlul de morală, **încă o porţie de venin, ai cărei stropi ricoşează de data acesta şi în obrazul nostru.**

Pentru a se asigura că în interiorul UE persoanele HAL o duc cu adevărat ca în rai, **PE recomandă celor 11 ţări din UE unde căsătoriile homosexuale nu sunt permise, "să ia în calcul" legalizarea lor!**

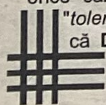
Este doar o "inofensivă" recomandare, veţi spune, dar nu este cazul să dormiţi liniştiţi în privinţa asta. Ar putea, la un moment dat, să se transforme, peste noapte, într-o Hotărâre Europeană.

În cazul unei reacţii de opoziţie, "retrograzilor" li s-ar putea aplica procedura ***infringement**-ului* **(amenda zilnică până la conformare)**, iar cum noi avem un Parlament al României format din cele mai maleabile şi oportuniste marionete imaginabile, chiar ne-am putea trezi cu o ciurdă de "fetiţe" făcând coadă la Primărie!

Nu uitaţi precedentul legii "Big Brother", adoptate luna trecută, deşi aproape nimeni de la noi nu şi-a manifestat vreodată deschis simpatia faţă de ea, iar în urmă cu doi ani fusese declarată neconstituţională. Nimic nu este imposibil, numai pentru că bunul simţ vă sugerează acest lucru: păzea!

Data viitoare când se vor organiza proteste împotriva unei parade a homosexualilor şi a celorlalte lighioane, nu le mai rataţi!

Redacţia

Fotoreportaj

CE FAC LEGIONARII ÎN CONCEDIU

Soarele arzător de iunie pârjoleşte pământul: "căldură mare", vorba lui Caragiale; vietăţile caută cu disperare un colţişor de umbră, lumea pleacă în vacanţă, la munte sau la mare sau măcar la ţară, care pe unde poate, să scape de arşiţă... Şi noi plecăm, însă, ca de obicei, într-un **concediu neobişnuit pentru restul lumii...** Plecăm prin ţară pentru a ajuta pe oricine are nevoie, având însă preferinţă pentru Biserica strămoşească. **Există deja nişte mănăstiri răspândite prin ţară, a căror vedere ne dă o senzaţie de mulţumire sufletească: "*Aici am pus şi noi o cărămidă!*"**

Aniversarea a 85 de ani de la înfiinţarea Legiunii ne-a găsit în tabăra de muncă; ni s-a părut cea mai potrivită sărbătorire - în spiritul Căpitanului care, la zece ani de la fondare, îi îndemna pe legionari să nu ţină adunări fastuoase, ci să se reculeagă şi să se roage lui Dumnezeu pentru bunul mers al Legiunii.

Am schimbat deci canicula Bucureştiului cu cea din ARDEAL: de data aceasta am poposit **în JUD. HUNEDOARA, unde era mare nevoie de un ajutor** pentru că se lucra la construcţia noului corp

Aspecte de pe şantier

chilii cu doar doi muncitori şi fonduri aproape de zero, materialele fiind donate de credincioşi.

Ca întotdeauna, păstrăm doar pentru noi amplasamentul exact, pentru a nu le crea călugărilor probleme cu autorităţile.

"Ia uite, dom-le, dacă eu vreau să muncesc gratis, cine ce are cu mine?" se mira, pe bună dreptate, un camarad.

"Păi, dacă ai fi şi tu un politician care donează o sumă oarecare de bani unui cămin de handicapaţi, te-ar lăuda toate ziarele; dacă eşti legionar şi vrei să donezi pentru Casa Domnului din ceea ce ai, adică forţă de muncă şi puţin timp, e de rău! Aşa se petrec lucrurile într-o societate bolnavă..."

Am găsit aici o obşte mică de călugări "tradiţionalişti" – adică nepervertiţi, neecumenişti - cu suflete calde, comunicativi şi sobri în acelaşi timp, entuziaşti şi înţelepţi, harnici. Ne-am simţit, pur şi simplu, "*acasă*".

"Cum de tot găsiţi voi călugări şi preoţi ca pe timpuri?" se vor întreba unii, sub influenţa presei de scandal şi a slujitorilor nedemni ai altarului (căci sunt şi din aceştia, din păcate).

Răspunsul a fost dat demult. Cu 2000 de ani în urmă: *"Caută şi vei afla"* şi *"Fie ţie după credinţa ta!"*

PROGRAMUL ni l-am alcătuit singuri; a fost simplu dar încărcat, ca de obicei:

Prima parte consta, în mod evident, din LUCRU - de la 8 până după amiaza la 4, cu două pauze de masă; muncă fizică brută, aparent grea pentru nişte intelectuali, dar cu care noi suntem deja învăţaţi după atâtea tabere; toţi au muncit după puteri, dar cu bună voie şi spor, ca pentru propria casă. S-a cântat, s-a glumit, s-au tratat arsurile solare (cu cremă) şi bătăturile (cu indiferenţă), s-au scos aşchiile intrate în piele.

Petre Ţuţea spunea că legionarii n-au în dicţionarul lor cuvântul "glumă". Era doar o figură de stil, o hiperbolă pentru a sugera seriozitatea legionarilor, faptul că te poţi baza pe ei. Ca multe dintre vorbele sale de duh, ideea a prins la mulţi. Cine însă a citit colecţia de amintiri despre diferitele personalităţi din elita Căpitanului (publicată de Duiliu Sfinţescu), sau povestea Anei Maria-Marin, sau memoriile preotului Ion Dumitrescu-Borşa, sau ale lui Mardarie Popinciuc, ale lui Ilie Tudor etc., a observat că legionarilor nu le lipseau umorul, voioşia, că nu erau nici încruntaţi de dimineaţă până seara, nici nu se hrăneau cu roua florilor, nici *nu stăteau cu părul zburlit şi ochi holbaţi peste veacuri, imaginându-şi că fără ei ar pieri Legiunea* (acesta din urmă e un atribut specific simist, caricaturizat de preotul Palaghiţă). Legionarul, aşa cum îl prezintă însuşi Fondatorul Mişcării, e senin, luminos, modest, neînfricat (nu-i este teamă decât de Dumnezeu)...

Revenind la program: **a doua parte** a zilei, începând cu 5 după amiaza, porneam în DRUMEŢII, să admirăm nemuritoare vestigii istorice. De la **Sarmizegetusa Regia** mi-am desprins cu greu camarazii care vroiau parcă să absoarbă prin toţi porii priveliştea, discutând despre enigmele dacice şi privind amănunţit fiecare piatră; de la **Castelul Corvinilor,** unde încă mai străjuieşte umbra lui Iancu de Hunedoara, cel dintâi comandant de oşti din Europa care a reuşit să îl înfrângă pe cuceritorul Constantinopolului, Mahomed al II-lea, n-aş mai fi vrut eu să plec, fotografiind fiecare fronton din toate unghiurile;

(continuare în pag. 13)

Nicoleta Codrin

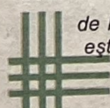
Impunătorul castel al Corvinilor, emblema jud. Hunedoara

Construirea carcaselor de armătură

Planşeul chiliilor înainte şi după executarea armăturilor

Aniversarea Legiunii

GENEZA MIŞCĂRII LEGIONARE

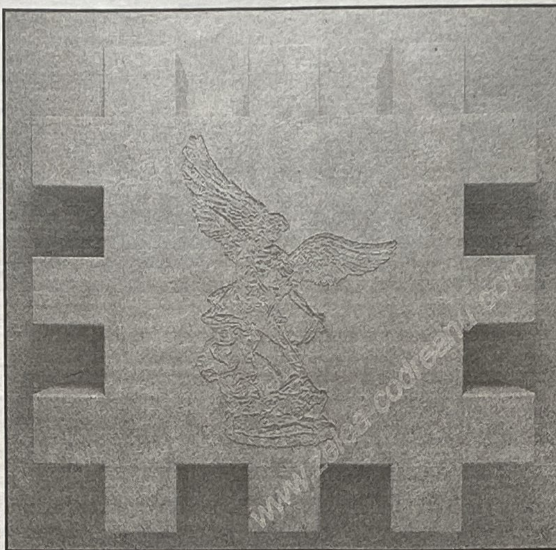
MAREA DIFERENȚĂ ÎNTRE LEGIONARISM ŞI FASCISM

Anul acesta, pe data de 24 iunie (naşterea Sf. Ioan Botezătorul) s-au împlinit **85 de ani de la fondarea Legiunii ”Arhanghelul Mihail”.**

Totdeauna am socotit că este **de datoria noastră să acordăm o mare parte din energia şi din căldura sufletului nostru prezentând Mişcarea Legionară în adevărata ei lumină.**

Înainte de a intra în subiect doresc să fac o remarcă: *este bine şi normal în această zi să te duci cu o floare şi o lumânare la Tâncăbeşti, dar acest lucru e, oricum, un gest defensiv;* ***este mai de folos demontarea minciunilor duşmanilor de ieri, de azi şi de mâine.***

Un aspect absolut vital pentru cunoaşterea şi recunoaşterea poziţiei Mişcării Legionare în contextul mişcărilor naţionaliste din perioada interbelică, devine absolut accesibil percepţiei publice după un studiu care **are conotaţia *”oului lui Columb”*.**

Nu vreau să jignesc acea categorie de cititori ai publicaţiei noastre pentru care *”**oul lui Columb**”* este o sintagmă absolut la îndemână, fiind utilizată destul de curent într-o anumită perioadă.

Lui Columb, socotit la vremea respectivă şi chiar mai târziu descoperitorul continentului american, încercau să i se micşoreze meritele de către diverse personalităţi care afirmau că şi ei ar fi putut traversa Atlanticul în căutarea unui nou drum spre "Indii". Legenda spune că acesta, Columb, a chemat pe toţi "contestatarii" meritelor sale în jurul unei mese şi le-a dat un ou fiert, invitându-i să-l pună să stea în echilibru "în picioare". Bineînţeles că nimeni nu a reuşit, la sfârşit Columb a lovit uşor oul de suprafaţa mesei, creând o faţetă dreaptă care a păstrat oul în poziţie verticală. **Deci un lucru la îndemâna oricui, dar pe care nu îl sesizezi la momentul potrivit.**

După o paranteză atât de mare, **revenim** la un **subiect de o importanţă capitală** pentru noi şi care are ca scop să ofere **un răspuns unei mase de evrei** inculţi sau/şi duşmănoşi **care au atribuit "calificativul" de "fascişti" tuturor mişcărilor naţionaliste** care le contestă sau le-au contestat pretenţiile aberante apropos de relaţiile interetnice, chiar dacă este vorba de "fasciştii japonezi" - denumirea este la fel de fără sens - ca să nu zic "idioată" - ca şi termenul "antisemit".

Întrucât Mişcării Legionare, cu toată minciuna şi prostia puse în joc, nu au putut să îi atribuie "holocausturi" şi "pogromuri", au trebuit să o plaseze alături de regimuri care au apelat mai mult sau mai puţin la mijloace condamnabile în relaţie cu minoritatea evreiască.

Există două (cel puţin) DIFERENȚE CAPITALE între ”fascism” şi legionarism:

1. Legionarismul nu-şi are originea în mişcarea socialistă;

2. Legionarismul nu a fost niciodată ”la putere”, socotind că cele 120 de zile de coabitare a imposturii simiste cu superautoritarul general Ion Antonescu nu pot fi atribuite Mişcării Legionare; mai mult decât atât: să compari cele 120 de zile cu jumătatea de secol de catastrofă comunistă, e o aberaţie.

Fondatorii Legiunii (în costume naționale), păziți de jandarm; de la stânga la dreapta: ***Corneliu Georgescu, Corneliu Zelea-Codreanu, Ionel Moța, Radu Mironovici, Ilie Gârneață*** (în dreptul lui Mironovici);

Notă: Cel aflat alături de Gârneață, Tudose Popescu, grav bolnav de TBC, n-a mai apucat să se numere printre Fondatori

Iată dezvăluirea unui ”fapt” care a existat dintotdeauna, dar care nu a fost relevat niciodată: ***care este geneza Mişcării Legionare*?**

Apropos de poziţionarea ei pe eşichierul politic, Corneliu Zelea-Codreanu contesta atribuirea unei poziţii de "extremă dreaptă", spunând că Mişcarea este de "extremă cinste", lucru probat atâta cât a avut posibilitatea să se manifeste, până la asasinatele şi masacrele comandate de internaţionala iudaică şi executate de "călăul" Carol al II-lea.

"Căpitanul" spunea că Mişcarea este "de centru" fiind poziţia echilibrului şi a normalităţii.

Iată că vine acum momentul - cel puţin pentru mine şi pentru noi - să primim argumentul incontestabil al **UNICITĂȚII "genezei" Mişcării,** dovedind simplu acest fapt: **nu i se poate atribui nici un fel de filiaţie fascistă sau naţional-socialistă (nazistă).**

1. Atât mişcarea **fascistă** cât şi cea **naţional-socialistă** au fost la origine **facţiuni** cu acte în regulă **ale mişcării socialiste din Italia, respectiv Germania.**

Paternitatea fascismului şi naţional-socialismului aparţine unor mişcări **socialiste**, lucru pe care l-am ştiut oricum, dar pe care nu ne-am gândit să îl evidenţiem ca **total diferit de ”naşterea” Mişcării Legionare**, căreia, dacă ţii neapărat să îi declari "un tată", nu te poţi referi eventual decât la "Liga Apărării Naţional Creştine" a lui A. C. Cuza. Chiar şi acest lucru este greşit atribuit, dar, oricum, **nu are ”părinţi” socialişti.**

2. Nazismul şi fascismul au devenit mişcări radicale autonome abia când au respins internaționalismul militant declarativ.

Aceasta reliefează autonomia Mişcării Legionare; în momentul înfiinţării Legiunii Arhanghelul Mihail, la 24 iunie 1927, începuturile luptei românilor, luptă concretizată mai târziu în "Legiune", au loc mult mai devreme, în cadrul Mişcării Studenţeşti din 1922, când Hitler şi Mussolini încă "bâjbâiau".

3. Hitlerismul şi fascismul păstrează din doctrina de provenienţă o mare doză de ateism, **în totală contradicţie cu ortodoxismul legionar.**

Ca o concluzie, repet: **Mişcarea Legionară, neputând fi acuzată de nici un fel de agresiune în sens fizic împotriva minorităţii evreieşti, s-a încercat şi se încearcă crearea unui ”talmeş-balmeş”,** a unui amestec într-o "găleată", fiind prezentată de propaganda iudaică ca "lada de gunoi a istoriei", cu formaţiuni de "extremă dreapta" sau, pur şi simplu, naţionaliste.

Acest amalgam speră tovarăşii să semene confuzie, să arunce în "ceaţă" percepţia generaţiilor prezente şi viitoare asupra unor evenimente prezentate cel puţin din punct de vedere al Mişcării Legionare, în totală contradicţie cu realitatea.

Utilizarea în continuare a termenilor total impropriі de "antisemitism" şi "fascişti", trădează un nivel precar de cultură şi pune pe utilizatori, evrei sau alţii, într-o poziţie cel puţin jenantă!

- Mişcarea Legionară a fost şi este unică: din punct de vedere al ”naşterii” nu poate fi legată de nici o formaţie politică anterioară de la care să ”devieze”.

- Mişcarea Legionară este unică prin mijloacele creştine 100% prin care îşi propune să promoveze în România dreptatea pentru români (spre totala stupefacţie a "dirijorilor" evrei), exprimată de mine rudimentar: "nu dând în cap" evreului, ci ajutând pe românul împilat să iasă din situaţia neverosimilă în care se afla şi se află. Metodă fără reproş! O perfecţiune care trebuia întinată şi în final distrusă!

Nicador Zelea-Codreanu

DUŞMANI COMUNI, PRIETENI COMUNI (continuare din pag. 1)

Nu contează nici măcar dacă cel chinuit "dovedeşte" că pe "11 septembrie" era în închisoare de trei luni şi a mai rămas închis încă trei.

Am văzut în documentarul de care vorbesc domnişoare sau doamne frumuşele, finuţe, care participă la interogatorii cu dezinvoltură şi cu convingere, dacă nu chiar cu plăcere. Rămâi uluit, pur şi simplu!

"11 septembrie" care are autorii deja puşi la îndoială, a constituit motivaţia, pretextul Statelor Unite de a interveni militar în orice conflict care "ameninţa" Israelul.

"Ia te uită, bre, că bine au mai ticluit-o!" Ca să vezi ce potriveală: mor câteva mii de americani, sunt sacrificaţi pentru cauza "sfântă" a Sionului; şi zecile de mii de militari?

Să încep cu exemplele?

Pearl Harbour şi altele mai mici?

Să bagi poporul american într-un război mondial ucigător ca să te răzbuni pe o Germanie care nu mai tolerează dominaţia iudaică?

Să vorbim de masacrele din lagărele de refugiaţi palestinieni?

Să ucizi zeci de mii de oameni de la prunc la octogenar? Ăştia ce dracu' au mai făcut? Să vorbim de masacrele din Fâşia Gaza?

Dar să revenim la "America": pusesem întrebarea dacă să urăşti Statele Unite; de fapt, trebuie să ne întrebăm: ce mai reprezintă la ora actuală această ţară?

Un teritoriu imens, o populaţie de sute de milioane de naivi care ţin cu tot dinadinsul să se convingă singuri în orice secundă a vieţii lor că trăiesc într-o "ţară liberă"; fac atâta caz de acest lucru tocmai pentru a încerca să îşi acopere mândria- vai, azi demolată!

Orice american este convins 100% că masoneria şi finanţa evreiască le hotărăsc soarta în fiecare secundă a vieţii lor.

Orice deviere de la linia de conduită trasată de interesele iudaice de acum declarate, este sancţionată drastic de nişte legi făcute de "ei", de o justiţie controlată de "ei", de un corp al avocaţilor dominat de "ei", de o dependenţă economică (apropos de şomaj), la dispoziţia "lor"! Vorba unor "proşti": "cal verde şi şomer evreu nu vei vedea niciodată!"

Dar să trecem de la americani la români şi să ne mirăm în prostia noastră că "ce are sula cu prefectura? "

Păi uite că are; vorba "ne-a pus sula în coaste" are ca explicaţie lucru bine cunoscut de orice român, că am fost – sau, mai precis, suntem - în situaţia de a face sub imperiul unei ameninţări sau la cheremul purtătorului de sulă, lucruri contrare intereselor şi convingerilor noastre. Aici, vezi bine, devenim fraţi de suferinţă cu "poporul" american.

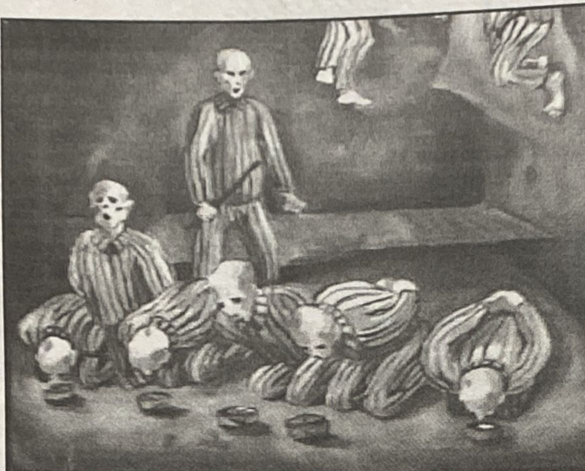
A apărut în librării ultima lucrare a d-lui ILARION ŢIU, asupra căreia vreau să fac aprecieri în sensul valorii ei ştiinţifice.

Când vrei "să faci" o istorie (***"ISTORIA MIŞCĂRII LEGIONARE 1944-1968"***), cel mai important lucru este **sursa informaţiilor; sursele d-lui Ţiu pot fi caracterizate, eufemistic vorbind, îndoielnice.** Îndoielnice sau chiar **mincinoase** sunt unele pe care noi, ca legionari, le putem compara cu realitatea provenită din surse directe.

Multe din persoanele prezentate ca participând direct şi hotărâtor la evenimente, le-am cunoscut personal, "am lucrat" un timp împreună, au fost surse directe de informaţii care nu pot fi puse la îndoială. Ani de zile după "revoluţie", avocatul instructor legionar Nelu Rusu (ca un exemplu) a fost preşedintele Senatului Legionar, după decesul primului, dr. comandant legionar Ionel Zeană, şi în tot acest timp eu eram vicepreşedinte.

Dar să revenim la SURSE:

HORIA SIMA îşi dedică viaţa seriei de acţiuni şi hotărâri care au ca rezultat distrugerea Mişcării Legionare, favorizarea unor măceluri având drept "carne de tun" multe mii de legionari începând cu Corneliu Zelea-Codreanu şi continuând cu "Statul Major" Legionar şi mai departe cu mase de legionari înşelaţi. Reiau: **îşi dedică zeci de ani din viaţă încercând** să îşi justifice comportamentul, **să înşele posteritatea**, să îşi acopere crimele şi prostia, "explicând" totul într-o serie de "romane".

Dl. Ilarion Ţiu, consecvent poziţiei adoptate în scrieri anterioare, în mod vădit duşmănoase Mişcării Legionare, foloseşte ca şi surse de informare istorică "istoriile" lui SIMA, care la logica cea mai simplă nu reprezintă decât "mărturia" uneia din cele două părţi în controversă.

Domnia sa încearcă să "echilibreze" informaţia pomenind din când în când de existenţa unei Legiuni antisimiste; totuşi nu se văd trimiteri la Constantin Papanace sau la dr. Şerban Milcoveanu sau alţii.

De asemenea, citarea unor "rapoarte" ale Poliţiei sau Securităţii, pune la îndoială valoarea informaţiei, cunoscând excesul de zel al acestor executanţi, manifestat în exagerarea permanentă a "pericolului legionar".

Totuşi istoria d-lui Ilarion Ţiu are meritele sale: evocarea unor documente de uz public precum apelurile lui Sima la nesupunere, sabotaje în spatele frontului care, oricum, era şi un front românesc, chemarea la o reorganizare şi reactivare a Mişcării, poziţia în care se afla imediat după august 1944 şi chiar mai târziu, după mai 1945, lipsit de aproape orice informaţie asupra situaţiei reale din România, îl descalifică pe Sima.

A doua serie de documente valabile şi care sunt de natură să dezvăluie începerea unei "campanii" criminale împotriva poporului român, o reprezintă legile adoptate privind arestarea şi condamnarea tuturor legionarilor la pedepse între 10 şi 25 de ani "temniţă grea".

Două precizări:

- prima ar fi referitoare la afirmaţia mea "campanii criminale împotriva poporului român"; lăsând deoparte ceea ce s-ar putea comenta ca o exagerare, teroarea dezlănţuită se extinde în scurt timp împotriva membrilor "partidelor istorice", împotriva intelectualilor în general, împotriva slujitorilor bisericii creştine, a "gospodarilor" din mediul rural şi asupra ofiţerimii române.

- a doua precizare este foarte importantă: măsurile împotriva Mişcării Legionare se concretizează la 6 zile după 23 august printr-o lege prin care legionarii erau exceptaţi de la amnistia deţinuţilor politici din 24 august.

Dl. Ţiu, cu intenţie sau din lipsă de concentrare, încearcă să acrediteze ideea că declanşarea măsurilor împotriva Mişcării Legionare ar avea la origine apelurile lui Horia Sima la nesupunere şi sabotaje, lansate prin "Radio Donau" şi punctul 15 al "Convenţiei de armistiţiu" care prevedeau că "sunt şi rămân dizolvate toate organizaţiile de tip fascist"...

În parte aşa este, dar şi fără aceste motivaţii, răzbunarea, cumplita răzbunare iudaică, aceea care dezvăluie adevăratul caracter al evreilor, s-ar fi manifestat cu aceeaşi cruzime. **Ideea că represiunea împotriva legionarilor ar fi avut vreo legătură cu legile sau că răzbunarea iudaică ar avea vreo relaţie de proporţionalitate cu propriile suferinţe, este total greşită.** După 6 martie 1945, în "şedinţa Activului Central al PCR", Vasile Luca (de fapt Luka Laslo) trasează linia de comportament faţă de legionari: "***mai bine să arestăm 10 nevinovaţi decât să scăpăm un bandit***" (bandit = legionar).

Cât despre "proporţionalitatea" de care vorbeam, cităm pe rabi Yaacov Pemina (London Times, 28.02.1994, pag. 1): "***un milion de arabi nu valorează cât unghia de la degetul mic a unui evreu***"!!!

Dl. Gh. Boldur-Lăţescu, dovedit ca neprieten al Mişcării Legionare, într-un studiu statistic publicat cu ani în urmă în "România Liberă", preciza "valoarea" dezmăţului iudeo-comunist: **1.115.000 de arestări în primii 15 ani de regim, soldate cu cca. 500.000 de victime în sensul morţilor**; nu s-au socotit vieţile distruse, familiile distruse, distrugerea a tot ce a însemnat un comportament normal, o gândire normală.

Trebuie să subliniez în mod special relaţia dintre măsurile împotriva Mişcării Legionare şi preocuparea faţă de această problemă a "**ruşilor**" **care, aparent surprinzător, sunt preocupaţi în plin război de distrugerea Legiunii, prevăzând acest lucru la punctul 15 al "Convenţiei de Armistiţiu"**.

Cu puţină atenţie vom observa două lucruri: evidenta influenţă a unor "consilieri" - mai simplu, a unor sfătuitori - evrei (în speţă cel puţin Ana Pauker) la redactarea "Convenţiei de Armistiţiu" şi mai târziu a formei definitive a armistiţiului care dezvăluie ura nemărginită a "ruşilor" împotriva noastră.

Al doilea lucru care va ajunge mai târziu la cunoştinţa noastră este **covârşitoarea dominaţie a intereselor evreieşti la timpul respectiv, dar şi oricând înainte şi după, în spaţiul sovietic.** Se poate încerca aducerea de contraargumente acestei afirmaţii: prezenţa la conducerea supremă a Uniunii Sovietice, cu oarecare alternanţă, a unor evrei (ca exemplu Hruşciov, Andropov) sau filo-evrei, şi a unor ruşi care, zicem noi, ar fi nemulţumit pe evrei şi interesele lor. Aceste schimbări nu reuşeau niciodată să afecteze un sistem de organizare social-politică ce cobora în jos pe scara ierarhiilor comuniste până la primele elemente de conducere care hotărau soarta oamenilor "de rând".

Vă puneţi întrebarea ***ce a determinat o alianţă între marile puteri ale perioadei respective, puteri aparent în totală contradicţie ideologică, Rusia bolşevică şi Statele Unite?***

O să răspundeţi că duşmanul comun, Germania. Aparent aşa este, dar mai aveau, cel puţin atunci, un numitor comun: **controlul exercitat de evreime - şi într-un stat, şi în altul.**

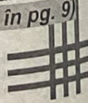
Ce mai omite cu obstinaţie dl. Ţiu: influenţa zdrobitoare a elementului evreiesc, prin prezenţă, la nivelul conducerii statului, la nivelul conducerii partidului comunist şi, de la acest nivel în jos, până la secretarii de partid şi preşedinţii de sindicat din orice întreprindere, din cultură, din diplomaţie, din învăţământ, de peste tot, de data aceasta în România după 1944. Se creează, cu ocazia invaziei armatei bolşevice, o situaţie similară cu cea oferită de împrejurări la cedarea Basarabiei în 1940.

Am scris şi am spus de zeci de ori: sub protecţia, cu încurajarea şi cu înzestrarea bandelor de etnici evrei, în iunie 1940 a avut loc un genocid despre care nu pomeneşte nici „Istoria" publicată de Academia Română. Noroc de studiul lui Gh. Buzatu care se ocupă cu numărătoarea „bob cu bob" a 42.000 de ostaşi români, victime ale unei răzbunări iudaice nemeritate. Până la acea dată românii au îndurat cu stoicism jugul economic şi social al minorităţii evreieşti din România, în special mult mai apăsător în Basarabia.

Evreimea s-a dezvoltat ca în sânul lui Avram şi răzbunarea din „săptămâna roşie" - iunie 1940 - a căzut ca un trăznet, uluind prin amploare şi cruzime opinia publică naţională şi nu numai. În afară de numărul imens de militari amintit, cel puţin 100.000 de civili au căzut pradă necunoscutei până atunci sălbăticii criminale a îngăduiţilor conaţionali.

De ce am reamintit „săptămâna roşie": gândiţi-vă la „ eficienţa" barbară - într-o săptămână sângele a cca. 150.000 de creştini, a înroşit pământurile strămoşeşti ale Basarabiei! (continuare în pg. 9)

"VISUL AMERICAN" MAI FACE UN DUŞ RECE

Acum două luni am reacţionat destul de dur la spusele unui economist, Cristian Dinulescu, care ne servise în presă un echivalent financiar al corectitudinii politice: "Rezolvarea crizei a durat atât de mult pentru că europenii nu aveau pus la punct mecanismul de temperare al inflaţiei, generat de tipărirea de monedă, aşa cum îl au americanii. [...]"

Lăsând la o parte chestiunea de-a dreptul copilăroasă a "rezolvării crizei", pe care am tratat-o de atâtea ori până acum (cu sictir!) şi în legătură cu care nu ne-am schimbat părerea, recunoaştem că punctul nostru de vedere vis-a-vis de "mecanismul" american a suferit o mică nuanţare. De vreme ce dl. Dinulescu cel mai probabil nu a auzit niciodată de publicaţia noastră, nu s-a pus problema unui drept la replică, însă paragraful următor ar putea constitui, măcar pe sfert, un "mea culpa".

O eroare sau, mai degrabă, o omisiune făcută la un moment dat, nu ne obligă să persistăm în greşeală - ar fi calea către orbirea totală.

Aşadar, chestiunea asupra căreia ne-am nuanţat, între timp, vederile, este cea a "mecanismului de temperare a inflaţiei generate de tipărirea de monedă" pe care, după afirmaţiile d-lui Dinulescu, l-ar avea la dispoziţie Statele Unite.

Să prezentăm întâi, în trei cuvinte, **cazul tipic al unei economii care tipăreşte monedă fără acoperire.**

Atunci când o cantitate "x" de monedă corespunde totalului de valori materiale disponibile într-o ţară, **apariţia din senin a unei cantităţi suplimentare de monedă** - "delta x" - va face în chip nemijlocit ca suma "x plus delta x" să corespundă totalului mai sus menţionat, deci vechiului "x" îi va corespunde mai puţin decât la început.

Deci, dacă cu un trilion de lei poţi cumpăra mai puţin, fireşte că şi cu o sută de lei vei putea cumpăra, proporţional, mai puţin.

Aceasta este inflaţia, explicată în modul cel mai simplu posibil.

Dacă ne referim la mai noua - şi mult mai vicioasa - definiţie a banului, drept o măsură a ceea ce se poate datora, nu a ce se poate produce, cumpăra sau consuma, atunci lucrurile se complică.

Practic, acest mod denaturat de a vedea banul a făcut posibilă aberanta disociere dintre sistemul bancar şi aşa-numita economie reală, când, de fapt, doar aceasta din urmă avea raţiunea de a exista. Însă, în orice caz, explicarea de mai sus a inflaţiei rămâne valabilă. **Să tipăreşti monedă suplimentară fără a crea şi bunuri (valori reale) suplimentare este ca şi cum ai mătura gunoiul sub preş.**

Mai departe: care este particularitatea economiei SUA, prin care aceasta dobândeşte puterea "magică" de a se sustrage unei atât de simple legi a economiei?

Acest lucru, de altfel extrem de simplu, l-am înţeles dintr-o discuţie personală cu un economist, după care am simţit nevoia de a corecta omisiunea de acum două luni. Şi anume: moneda SUA fiind (deocamdată) valuta cu cea mai largă circulaţie pe plan mondial, SUA au la dispoziţie un preş mult mai mare sub care să-şi mături gunoiul. Totuşi, nu la această diferenţă, pur cantitativă, ne referim în mod special. Ea ar putea, cel mult, să explice de ce efectele unei asemenea iresponsabilităţi nu se văd imediat, dar atunci când, în cele din urmă, gunoiul va răbufni de sub preşul-covor persan, dezastrul va fi cu atât mai zdrobitor.

Ajungem însă la punctul esenţial: nu avem de-a face numai cu mai sus pomenita diferenţă cantitativă, ci şi cu una calitativă, mult mai gravă. **Sub preşul american se află, într-o măsură mai mare sau mai mică, şi economiile celorlalte state de pe glob - ale tuturor care fac tranzacţii folosind dolarul, şi anume exact în măsura în care fac acest lucru.**

Atunci când americanii ascund gunoi sub preş, aşa cum au făcut şi recent, printr-o nouă şi masivă emisiune monetară (că doar este şi la ei an electoral, "măreaţa" operă de redresare economică a lui Obama trebuie să arate cât mai strălucitor), **acest lucru este purtat pe umeri nu doar de cei trei sute de milioane de cetăţeni americani, ci de toţi cei şapte miliarde de locuitori ai planetei.** Este un lucru pe care îl înţelegem, desigur, de multă vreme.

Am mai scris, acum câteva luni, despre criticile deschise şi ameninţările... mai puţin deschise, aduse de chinezi şi de ruşi americanilor. Aceste ţări nu făceau pur şi simplu glume pe seama eşecului american, şi nici nu se refereau exclusiv la eventualitatea unui faliment dezordonat al SUA (am preluat această expresie, cu doza ei de umor negru, din discuţiile privind chestiunea grecească - un fapt de o gravitate neglijabilă prin comparaţie cu dezastrul american). Nu, China şi Rusia dădeau glas unei suferinţe reale, unui rău acut şi imediat!

Artificiul prin care americanii se mint pe ei înşişi că se pot redresa tipărind, pur şi simplu, bani, are, totuşi, o fărâmă de raţiune: faptul că prin aceasta ei silesc şi alte ţări să le poarte povara.

Actualmente, în orice moment când Statele Unite răsuflă uşurate, fie şi pentru un scurt răgaz de la biciul iudaic, alte ţări le trag jugul, adică suferă pierderi, înregistrează inflaţie şi scăderi economice. Altfel nu se poate, aritmetica interzice!

Iată, aşadar, punctul nostru de vedere "nuanţat" în legătură cu cele afirmate de economistul Cristian Dinulescu:

Dacă, în loc să te cheme România, te cheamă SUA, şi te apuci să tipăreşti nu lei, ci dolari, ca să arunci praf în ochi unui electorat format din cei mai ignoranţi oameni de pe faţa pământului (da, aşa este!), în favoarea ta se pune în mişcare, într-adevăr, un "mecanism de temperare a inflaţiei generate de tipărirea de monedă".

Inflaţia bine-meritată, în loc să afecteze imediat poporul american, împins astfel de foame să-şi tragă guvernanţii de urechi şi încerce să corecteze situaţia, se diluează într-un efect inflaţionist mult mai greu perceptibil, dar planetar.

În orice alt context, poate chiar şi în timpul crizei interbelice, cineva ca dl. Dinulescu ar fi avut dreptate, în sensul că acest efect ar fi constituit un rău neglijabil. Dar acum nu suntem "atunci", acum este acum. În acest moment **convulsiile prin care trec Statele Unite, încercând să se mai scalde în cea mai mare datorie din istoria omenirii (15 trilioane de dolari la începutul anului, şi în continuă creştere)** au un efect imposibil de neglijat, chiar şi în momentul de faţă. Iar pe termen scurt sau - fie, treacă de la noi! - mediu, va fi un "după mine, potopul" umflat de un milion de ori!

Modalitatea cea mai logică prin care economiile naţionale s-ar putea feri de acest efect de revărsare a gunoiului american peste graniţe este diminuarea (şi apoi abolirea) dependenţei de dolarul american.

Din nefericire, un stat mic (cum e România) şi aservit interesului american (vorba vine: evreiesc! - nici despre această situaţie nu ne-am schimbat părerea), nu poate lua o asemenea măsură deoarece ar fi văzută ca un afront faţă de "frăţiorul mai mare". Şi, nu în ultimul rând, pentru că (iertaţi-ne cinismul) în ţara noastră există baze militare ale SUA şi, poate, ale Israelului, frăţiorul mai mare al frăţiorului nostru mai mare.

Dar, lăsându-ne deocamdată pe noi şi jalea noastră la o parte, iată că statele mari îşi pot permite acest afront, ba chiar au început să-l "comită"! **De la începutul lunii iunie China şi Japonia au renunţat la dolar în relaţiile comerciale bilaterale.** Acest fapt, în sine, echivalează cu a tăia o fâşie din preşul american, lăsând gunoiul respectiv la vedere şi obligându-i proprietarul să-l adune mai cu sârg sub partea rămasă. Pe moment nu suntem în măsură să evaluăm cât de importantă este fâşia tăiată; poate este doar un ochi deşirat. **Însă nu faptul în sine contează atât de mult, cât crearea precedentului: destrămarea care porneşte de aici nu se va mai opri până când nu se va alege praful şi zdreanţa de preşul american şi de "mecanismul" lui peşte.**

Dar să revenim la China şi Japonia.

Preşul le stă mai departe pe cap şi gunoiul economiei virtual falimentare a SUA continuă să li deverseze în curte cu basculanta.

Tot ce au realizat cu acest act este o fluidizare a tranzacţiilor reciproce, ferite de acum înainte de perturbările induse abuziv de prăbuşirea americană. Acest efect local nu este lipsit de importanţă, cu atât mai mult cu cât China este, conform surselor, cel mai important partener economic al Japoniei.

Dar rămâne mai departe problema celorlalte relaţii comerciale care se bazează încă pe dolarul american - poate că nu pentru multă vreme. Şi, doar în cazul Chinei, rămâne şi suma de vreo trei trilioane de dolari pe care Statele Unite le-o datorează, a căror valoare reală va scădea în cazul unei inflaţii, diferenţa de valoare urmând să reprezinte un dar inopinat făcut de chinezi americanilor (în cazul fericit în care li se va înapoia vreodată uriaşa datorie).

SUA au primit o palmă. Să le fie de bine, chiar aveau nevoie de ea, aşa cum vor avea nevoie şi de multe altele, ca să se trezească la realitate. Deşi, ne întrebăm, mai are vreun rost? Este o vorbă înţeleaptă care spune că "niciodată nu e prea târziu" - înţelepciune creştină, nu oarecare - dar este greu, omeneşte vorbind, să mai vezi vreo posibilitate de ieşire dintr-o asemenea fundătură.

Statul american se aseamănă cu un om îngropat de viu care doarme în propriul coşciug: lăsat să doarmă, ar putea muri în linişte; trezit, va începe să urle cât de tare poate, dar nu are cine să-l audă, în schimb îşi va consuma oxigenul mai repede, ducându-şi agonia la paroxism. Doamne fereşte!

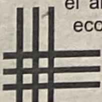
Iar acum este momentul unei explicaţii neplăcute vis a vis de motivele noastre de bucurie sau de întristare.

Statele Unite sunt, peste capul şi posibilităţile noastre de a schimba ceva, aliatul României (sau mai degrabă stăpânul ei, deşi ne mai rămâne destulă "independenţă" cât să ne mai slugărnicim şi faţă de alţii, lucru pe care ţara noastră chiar îl face). Catastrofa americană - atât cea actuală, cât mai ales cea viitoare - ne va afecta cam tot aşa cum un elefant care se îneacă ar afecta un căţel care înoată, încercând să se ţină de el. Căţelul suntem noi, sau poate şoricelul, puricele - ce mai contează?

Prin urmare, dacă în acest articol aţi simţit un anumit ton "triumfal", să fim bine înţeleşi: el se datorează exclusiv detaşării într-un plan cvasi-abstract, lucru care ni se întâmplă când abordăm o problemă mondială. **În acest plan abstract putem simţi o anumită satisfacţie când suntem martorii unei juste emancipări de sub tutela americană. Dar nu este emanciparea noastră** şi, după cum recunoşteam mai sus, noi nici nu avem acces la o asemenea soluţie. **Şi mai grav este însă faptul că, pe măsură ce alte şi alte puteri se vor desprinde de sub tirania dolarului american, prăpădiţii care vor rămâne prinşi vor avea de tras tot mai greu.** Deci, ce să ne mai ascundem după deget: în urma noii înţelegeri chinezo-japoneze, nouă ne va fi mai rău!

(Sursa: www.ziare.com, 29.5.2012, "China şi Japonia renunţă la dolar în relaţiile comerciale bilaterale")

Ştefan Hâncu

Carte legionară

"FĂRĂ CĂPITAN" – CONST. PAPANACE (IX)

(continuare din numărul trecut)

În luna lui octombrie VASILE CRISTESCU era stabilit în Bucureşti. M-am întâlnit cu el prima dată în prigoană, după evadare, la grădina lui Dinu Cristescu, tatăl lui Titi Cristescu. Era găzduit acolo. Avea o mustaţă stufoasă, care îl făcea de nerecunoscut. Acelaşi om masiv, cu care mă împrietenisem încă din 1932, în şedinţele Cuibului „Axa". Era optimist. Mi-a povestit de peripeţiile evadării din tren, cum a sărit în plină viteză, cum s-a izbit la faţă şi cum, dezmeticit de lovitură, a luat-o spre Braşov. Acolo a fost găzduit de un gardian!! Şi pe urmă la o nemţoaică.

Prin contact direct cu el speram să mă înţeleg mai bine pentru a fixa conducerea Mişcării în prigoană pe o linie mai serioasă. Ca loc de întâlnire —cartier general al Comandamentului— ne fixasem chiar grădina de la locuinţa unde era găzduit el. Avea o întindere mare, dreptunghiulară, cu patru ieşiri în patru străzi deosebite, iar pe de altă parte fiind şi florărie, era frecventată de mulţi străini care veneau să cumpere flori. La aceasta se mai adăoga faptul că bătrânul Cristescu şi fiul său, Titi, aveau reputaţie în cartierul Colentina de vechi liberali, astfel că mult timp grădina era scoasă de sub orice suspiciune.

Ne-am întâlnit regulat. Aici venea din când în când, afară de mine, HORIA SIMA şi părintele DUMITRESCU-BORŞA care uneori a şi locuit acolo.

Mai veneau NICOLAE PĂTRAŞCU şi alţi camarazi cunoscuţi, când aveau ceva urgent de comunicat Comandamentului. Titi Cristescu şi fratele său, Sile Cristescu, făceau legăturile necesare.

Regulat, însoţind pe HORIA SIMA, venea şi VICTOR BIRIŞ care mai aducea informaţii din cercurile corespondenţilor de ziare germane şi de la Vaier Pop, iar o dată sau de două ori a venit şi ALECU CANTACUZINO.

Într-o şedinţă am luat în cercetare întreaga situaţie politică.

Mi s-au părut foarte curioase insistenţele lui HORIA SIMA în ce priveşte activitatea legionară, mai ales că ele se produceau după ce CĂPITANUL reînnoise dispoziţia că se menţine linia tactică a evitării oricărei provocări.

El (HORIA SIMA) susţinea că în situaţia în care se găseşte CĂPITANUL, nu are posibilităţi de orientare şi deci **tactica pe care o recomandă nu este cea potrivită; noi trebuie să acţionăm fără să ţinem seamă de ea.**

„Din informaţiile care se primesc din Ardeal", spunea el, *„este acolo un mare curent revoluţionar, care nu trebuie scăpat şi nici nu trebuie stăvilit de Mişcarea Legionară.* ***Dacă Mişcarea Legionară nu acţionează acum, să dea lovitura de Stat, s-a terminat cu ea."***

Aveam impresia că acest om, acum, după arestarea lui Alecu Cantacuzino, care îi era un concurent în „revoluţie", se credea monopolizatorul acestui sistem. Vasile Cristescu înclina tot în această direcţie. Pentru mine a fost o decepţie acest fel de a vedea, din dorinţa poate de a nu părea „statici" şi a nu fi mai prejos decât Alecu Cantacuzino în materie de acţiune. Acest fenomen era general.

Adesea vedeam între legionari o supralicitare în acţiuni îndrăzneţe. Acest fapt mă înfuria şi consideram că **adevăratul eroism este să priveşti realitatea drept în faţă şi să preconizezi soluţii potrivite momentului, indiferent dacă ele se arată sau nu „eroice"**, sau chiar împotriva curentului.

Punctul meu de vedere a fost cel cunoscut, adaptat la evoluţia situaţiei până la sfârşitul lui octombrie şi începutul lui noiembrie 1938.

În esenţă se rezumă:

1) Nu se poate da o lovitură de Stat în condiţiile existente, cu **aparatul poliţienesc pus la punct, cu întreaga armată în mâna Regelui, cu atenţia îndreptată asupra Mişcării** şi încă într-o perioadă de linişte.

2) O lovitură de Stat atrage primejdie de moarte pentru neamul românesc.

3) Nu putem nesocoti dispoziţia CĂPITANULUI, cu atât mai mult cu cât capul lui şi a celorlalţi fruntaşi legionari este în joc.

4) Căpitanul a respins cu hotărâre orice propunere de evadare. Deci nu se poate concepe o lovitură de Stat conjugată cu o evadare sau răpire a lui. Fără adeziunea lui de a ieşi, nu se poate concepe o lovitură de Stat.

5) Lipsa cadrelor legionare de pe teren, fiind arestate sau cunoscute şi lipsa de arme, evidenţiau cât de disproporţionate sunt posibilităţile noastre, faţă de armata disciplinată şi armamentul de care dispune un stat modern.

6) Prigoana a clătinat mulţi legionari, încât dacă se lucrează cu echipe numeroase, cum este necesar, se ajunge, precis, în mâinile poliţiei.

7) Consider foarte exagerate ştirile în legătură cu starea prerevoluţionară din Ardeal. Poate fi o nemulţumire mai accentuată decât în Vechiul Regat, dar nu de intensitatea de a izbucni o revoluţie, cu atât mai mult cu cât mare parte din această nemulţumire este captată de ţărănişti (Maniu), care o folosesc după altă tactică şi pentru alte scopuri.

8) Chiar dacă prin imposibil, în actualele împrejurări o asemenea lovitură ar reuşi, totuşi faptul că trebuie să primejduim viaţa CĂPITANULUI, îi anulează efectul material.

Mişcarea Legionară are nevoie de CĂPITAN şi de fruntaşii legionari. Ori aşa cum sunt ei păziţi, sacrificarea lor, în cazul unei aşa zise încercări de lovitură de Stat, este sigură.

9) Evitarea oricărei provocări. O nouă dare la fund. În nici un caz contacte frecvente în vederea pregătirii revoluţiei.

10) Crearea unor echipe sigure, care să stea date la fund, dar de care se poate dispune, în cazul când adversarul provoacă.

11) Obiectiv: trecerea iernii, anotimpul cel mai greu pentru legionari.

12) Chiar în cazul când cineva s-ar opri la soluţia loviturii de Stat, el trebuie să lase o perioadă mai lungă de dare la fund, încetând orice agitaţie de suprafaţă pentru a deruta atenţia adversarului. Să se aştepte împlinirea unui an de lagăr, la 16 aprilie, când, în urma declaraţiilor de onoare pe care le-a încuviinţat Căpitanul, s-ar putea scoate o mare parte din cadre şi după aceea să se fixeze un termen de lovitură. Până atunci s-ar putea face pregătiri minuţioase şi intra în legătură cu armata care, pentru reuşita unor asemenea operaţiuni, trebuie să aibă un rol activ.

13) Această câştigare de timp s-ar putea asigura mai bine dacă am şti să creăm dificultăţi guvernului prin diversiuni mascate, pentru a fi nevoit să-şi amâne din hotărârile lui asasine, în eventualitatea că ar intenţiona să le aplice în această iarnă.

Discuţia a fost aprinsă şi agitată.

Ţinta era câştigarea de timp. Dar nenorocirea mai mare era că acest lucru trebuia obţinut atât de la duşmanii de afară cât şi de la nerăbdarea şi nervozitatea camarazilor din înăuntru.

Perspectiva unei „revoluţii în primăvară" era amintită în această fază mai mult pentru a da o satisfacţie mai târzie acestei aspiraţii care **pentru HORIA SIMA devenise o obsesie. Omul vroia cu orice preţ să intre în Istorie cu o revoluţie, indiferent de rezultatul ei pentru Legiune, pentru Căpitan sau pentru Ţara Românească.**

Ne-am despărţit fără să ajungem la un punct de vedere unitar. Poziţiile au rămas ireductibile.

Peste două zile am reluat din nou chestiunea.

HORIA SIMA venise cu noi informaţii umflate — de data aceasta nu ştiu dacă nu erau chiar tendenţioase: ***dacă noi ne opunem, revoluţia se va declara peste capul Comandamentului, format din elemente care l-au sfătuit prost pe Căpitan şi l-au adus în situaţia în care se găseşte.*** *„Se pierde un nou moment revoluţionar"*, spunea cu fanatism!

Vasile Cristescu, considerând juste aceste informaţii exagerate, a început să încline din ce în ce mai mult spre poziţia lui Horia Sima. Eu însă, aflând întâmplător, prin Şeitan, Ghiţă Dragomir etc., că **HORIA SIMA îşi reia vechiul plan de lovitură de Stat**, am început să pun la o îndoială şi mai mare veridicitatea lor.

Nişte **informaţii precise asupra adevăratei situaţii din Ardeal** le aduse Ghiţă Dragomir de la colonelul Luca de la Oradea. Ele **contraziceau cele susţinute de HORIA SIMA.**

Am văzut că nu mai există sinceritate şi corectitudine legionară. **Sistemul acesta de minciună şi mister l-am observat, ca metodă proprie, la HORIA SIMA.**

Acum însă folosea ca paravan şi autoritatea lui VASILE CRISTESCU. (NOTĂ: În memoriile sale SIMA minte că ar fi avut ordin de la Comandament să provoace atentate – cică pentru "crearea unei tensiuni pre-revoluţionare", tot aşa cum îi minţea în 1938 şi pe legionarii din teren! Adevărul iese însă întotdeauna la suprafaţă...)

La grădina lui Titi Cristescu ne-am mai întâlnit şi **i-am făcut imputări lui HORIA SIMA pentru acţiunea pe care o întreprinde.**

Vedeam că venea de undeva încurajat, iar faptul că-l vedeam mereu întovărăşit de BIRIŞ mi s-a părut suspect.

Vasile Cristescu însă, cunoscându-l mai de curând, continua să creadă din ce în ce mai mult în irezistibilul elan revoluţionar al maselor ardelene care sta gata să se dezlănţuie. Mi s-a părut chiar o uşurinţă în entuziasmul cu care asculta şi chiar credea aceste lucruri.

Mă gândeam cum să fac ca să opresc pe acest om, pe HORIA SIMA, de la acţionism, cum să fac să nu-şi ia frâu liber cu jocurile de-a revoluţia, din care puteau ieşi nenorociri.

O oprire directă acum era şi mai imposibilă, fiindcă legăturile care şi le făcuse cu provincia deveniseră mai strânse; o ruptură cu el ar fi luat şi ultima frână a acestui om, a cărui bună credinţă încă nu o pusesem la îndoială.

Într-o zi îmi spune VASILE CRISTESCU că a trimis recent CĂPITANUL vorbă şi chiar nişte rânduri scrise, în litere majuscule prin care îi comunica să se ocupe el de conducere, ajutat de **Horia Sima, care se poate mişca pe teren fiind mai puţin cunoscut în Bucureşti**, şi sfătuindu-se cu mine. Din atenţia care dădea stării de spirit din Ardeal rezultă precis că, în legătură cu aşa-zisa stare prerevoluţionară din Ardeal, Căpitanul a fost informat exagerat. Din cauza aceasta era înclinat el la o folosire a acestor stări de lucruri. **Mi s-a părut ceva suspect**, întrucât această informare a Căpitanului nu ni se adusese la cunoştinţă. **Se încerca deci o influenţare a Căpitanului, pentru a se căpăta consimţământul de acţiune în sensul revoluţiei.**

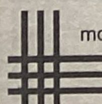
Prin Ghiţă Dragomir şi Nicoleta Nicolescu — ei făceau legătura cu R. Sărat printr-un doctor dentist care trata pe Căpitan (nu ştiu dacă acest dentist a fost de toată încrederea) — **s-a primit un bilet care exprima exact gândul CĂPITANULUI. Sensul celor scrise a fost următorul:** Dacă este un curent revoluţionar în Ardeal, veţi căuta să-l folosiţi, dar nu vă veţi pune în fruntea lui, ci veţi merge la spatele lui spre a nu se vedea că este acţiune legionară. Chestiunea era deci precisă: **CĂPITANUL,** în intenţia lui iniţială, **nu s-a lăsat derutat de datele exagerate ce i s-au transmis pentru judecarea unei situaţii pe care nu o cunoştea direct.**

Un lucru foarte curios care ne-a mai avertizat a fost **ştirea ce ne-a parvenit de la CĂPITAN, cum că tot ce se discută în Comandament se ştie a doua zi la poliţie.** Eram foarte stupefiaţi!

După venirea lui Vasile Cristescu la Comandament, ne strângeam: Vasile Cristescu, eu şi cu HORIA SIMA.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de
Vasile Păduraru

DUŞMANI COMUNI, PRIETENI COMUNI (continuare din pag. 6)

Perioada de după 1944 despre care face vorbire şi Ilarion Ţiu, nu este altceva decât copia la indigo în sensul represiunilor antinaţionale şi anticreştine a genocidului din Basarabia anilor 1940-1944, dar la altă scară; la scară naţională!

Nu vreau să pară că se pot lua lucrurile cu uşurinţă, dar trebuie să remarc faptul că conaţionalii noştri în 1940 „şi-au făcut mâna" în Basarabia, aplicând cel puţin un deceniu şi jumătate metodele de distrugere a poporului român în toată România, după 1944 .

D-lui Ilarion Ţiu nu i-a trecut o secundă prin cap să facă o asociere între cele două ocazii pe care le are minoritatea evreiască să-şi dezvăluie adevăratele sentimente faţă de poporul român. Domnia sa este om de ştiinţă, nu face politică!. Cu scuzele de rigoare: Ce vorbeşti, Frantz?

„Dă bine" să tot prezinţi pericolul legionar în cea mai nenorocită perioadă istorică a acestei ţări, dar Mişcarea Legionară ce a fost, echipa de dansuri a fabricii „Quadrat", sau reprezentanţa legitimă a năzuinţelor poporului român?

Aminteam adineauri de „eficienţă", de „productivitate", de „îndemânarea" de care au dat dovadă bandele de asasini ai „ săptămânii roşii": în locul d-lui Ilarion Ţiu, aş fi făcut sau aş face un „studiu comparativ" care să răspundă la o întrebare care se conturează prin compararea eficienţei asasinatelor: cum de s-a redus eficienţa, ce a determinat scăderea potenţialului criminal? De la cel puţin 100.000 într-o săptămână, la 500.000, într-un deceniu şi jumătate?! Îngrijorător! Să studieze dl. Ţiu cauzele acestui regres!

Să revenim totuşi la istoria d-lui Ilarion Ţiu; domnia sa mai face o greşeală – sau, dacă vreţi, mai prezintă eronat lucruri de mare importanţă pentru o istorie corectă a Mişcării Legionare.

NICOLAE PĂTRAŞCU, reprezentând conducerea SIMISTĂ a Mişcării Legionare, dă o circulară în 6 august 1945, adică la aproape un an de la "armistiţiu" şi la câteva luni de la încetarea războiului (9 mai 1945) **în care îndeamnă legionarii la supunere civică, la colaborare cu regimul comunist, vezi Doamne pentru refacerea ţării.** <u>Legionarii au fost sfătuiţi prin respectiva circulară să se întoarcă la casele lor de pe unde erau ascunşi, cei mai mulţi, crezând într-o înţelegere cu autorităţile, au făcut-o. Au fost luaţi "ca din oală" şi băgaţi în puşcării.</u>

Nu ştiu dacă este valabilă presupunerea că face acest lucru din proprie iniţiativă, neavând o linie precisă trasată de Horia Sima.

Ştim însă precis că Horia Sima a visat la un moment dat că ar putea "oferi" Mişcarea Legionară noilor stăpâni ai ţării, în schimbul participării personale la guvernare.

Ştim precis că rolul de reconciliator al Mişcării Legionare cu regimul comunist a revenit lui Nicolae Pătraşcu; această intenţie a lui Horia Sima corespunde întru totul oportunismului care l-a caracterizat, apropos de relaţia cu marele călău al Mişcării Legionare, Carol al II-lea. **Disponibilitatea de a sacrifica legionari în scopul intereselor personale, al ideii că el ar reprezenta o soluţie a României în orice împrejurări, dezertarea în orice împrejurare de la legile, scopurile şi idealurile Mişcării Legionare, a fost linia de conduită permanentă a lui HORIA SIMA.**

Ca o paranteză, revenind în actualitate, declar că **trebuie să fii 100% imbecil pentru a omite toate aceste lucruri.**

Repet pentru cei avuţi în vedere: ***imbecili!***

Ideea că am putea face o reconciliere cu aceştia este contrară intereselor Mişcării Legionare de ieri, de astăzi şi de mâine.

Cei care nu înţeleg care este realitatea sunt "invitaţi" să se documenteze şi abia în cunoştinţă de cauză să apeleze la enunţarea principiului "unire, unire şi iar unire"...

Revenind la istoria d-lui Ilarion Ţiu: domnia sa mai omite să prezinte una dintre activităţile catastrofale ale emisarului d-lui Sima.

Acesta este cazat într-o vilă luxoasă din cartierul "Domenii" şi i se cere "să facă" nişte liste complete cu legionarii existenţi în ţară. Pentru ca, vezi Doamne, să fie protejaţi de autorităţi, să fie exceptaţi de la campania anti-legionară!! Deţinem informaţia, printre alte surse, de la Aurel Moraru, student legionar la Agronomie în acele timpuri, invitat de Pătraşcu să vină cu listele legionarilor din Agronomie. Acesta refuză "ordinul", neînţelegând că este necesar să îşi deconspire camarazii. Intuiţie perfectă: listele cu 10.000 de legionari ajung la "Securitate", furnizând informaţii care facilitează acţiunea de distrugere a Mişcării Legionare.

Aş mai face odată o precizare: **<u>a fost, este şi va fi în defavoarea Mişcării Legionare prezentarea ca un tot, înglobând simismul, amestecându-l cu linia pură a Mişcării, fiind singura şansă a duşmanilor noştri de a ne atribui gesturile criminale ale simiştilor.</u>** Cine nu înţelege acest lucru este caracterizat de mine printr-un cuvânt anterior.

Comentam la începutul articolului valoarea afirmaţiei *"duşmanul prietenului meu este duşmanul meu"!*

Foarte mulţi, mai mult sau mai puţin naivi, trăitori în timpul regimului comunist, **se lasă înşelaţi de aparenţe, de o propagandă bine ticluită care încearcă să convingă că măcelul postbelic împotriva poporului român**, cu urmările pe care le-am prezentat de nenumărate ori, ***ar fi "opera" comunismului implementat, pus în practică într-un anumit fel de către români.*** **Atenţie: mulţi călăi nici nu erau la 23 august 1944 cetăţeni români!!** Interesele actuale ale iudaismului în relaţia cu România sunt mai uşor de promovat trăgând o linie de separaţie "indiscutabilă" între ororile comunismului şi promotorii ei. Mai mult decât atât: interesele nedeclarate ale tovarăşului Băsescu îl determină să numească un evreu la conducerea unei comisii care să "fabrice" un raport de condamnare a comunismului. Evident nu se pomeneşte nimic de adevăraţii făptaşi ai genocidului antiromân!

Ce a fost spaţiul nostru naţional timp de 45 de ani, dar cu precădere în primii 20 ?

Un lagăr! - termen utilizat alături de cuvântul "comunist" de un mapamond întreg: **"lagărul comunist". Un "Guantanamo" la dimensiuni uriaşe**, în care spaţiul românesc reprezintă scena tuturor exceselor de putere, incomparabil cu celelalte ţări "socialiste" în sensul represiunii iudaice.

Într-un interviu pe care l-am acordat unei publicaţii în luna mai, interviu care "a consumat" 90 de minute condensate într-o treime de pagină, am spus multe; din acele multe s-a reţinut ca fiind definitorie poziţia Mişcării "în relaţie" cu "manevrele iudaice de luare în stăpânire a României" (citat din subsemnatul).

Nimeni, dar absolut nimeni, nu acceptă să declare realitatea "relaţiilor" dintre interesele evreieşti în România şi interesele româneşti în România.

Atenţie! <u>interesele româneşti în România sunt declarate antisemitism de către forurile evreieşti!!</u>

Ce mi se pare uluitor aici? Două lucruri:

- mai întâi că **domniile lor recunosc prin aceasta poziţia antagonică** - eufemistic caracterizată - **între interesele românilor şi cele ale "forurilor" iudaice!** Să ne amuzăm puţin utilizând o mică expresie evreiască: ***"tu zici"!*** Poziţia oricui apără interesele româneşti o declaraţi chiar dvs. "antisemitism"! Vorba tovarăşului Petre Roman: *"V-aţi demascat, v-aţi demascat!"*

- în al doilea rând, **vi se pare inadmisibilă**, din motive pe care s-ar putea să le luăm în consideraţie când le veţi face publice, **orice idee, orice acţiune, orice luare de atitudine care vă poate leza interesele.**

Dl. Ilarion Ţiu, ca şi alţii, preia modelul Tismeneţchi care, pentru **linia "corect politică" a orei actuale**, nu suflă un cuvânt despre dezmăţul criminal al conducerii evreieşti a Partidului Comunist în primul deceniu şi jumătate după 23 august 1944. Oribil! Cameleonism ascuns sub mantia "rezultatelor unor cercetări istorice"!

"Prietenul duşmanilor mei este duşmanul meu"! Şi când zic "duşmanul meu" mă gândesc la multe milioane de români pe care dl. Ţiu - şi nu numai - îi "livrează la pachet" intereselor iudaice, în schimbul insignifiantei domniei sale poziţii sociale şi economice, în schimbul unei iluzorii importanţe personale.

***

LEGIONARUL

Radu Gyr

Se zvârcoleau în gropniţi voievozii,
Gemeau vlădicii-n cripte, şi panduri;
Ciolanele moţeşti trosneau sub bozii,
Zarea murea, vântul cobea, oftau păduri;

Prindeau din temelie să se mişte
Parânguri şi Rarăuri de granit.
Bejenii lungi şi bice de restrişte
Izbeau din nou în neamul oropsit

Şi mi-am lipit urechea de morminte
Şi-am auzit cum ouie şi plâng,
Şi-am ascultat în băltăreţ fierbinte
Ce greu oftează codrii când se frâng;

Şi-am izbucnit atunci ca o vâltoare
Învârtejit din cremene de fier...
În coaste am o pajură de soare
Pe umeri vifor duc, pe frunte cer.

Mă-nchin spre Felioare şi Rovine,
Mă plec pe oseminte de români,
Ţărâna cnejilor o port cu mine
Şi beau trecutul Ţării din fântâni...

Când braţu-mi cade aprig ca o spadă
Pedepsitor de mişelie şi trădări,
Senin rămân, cu fruntea pe balade,
Şi pe obraz aprind lumini şi zări.

Biserici noi, cu creştetul ca luna
Din mâna mea răsar ca nişte crini;
Cu târnăcopul meu despic furtuna
Şi cu mistria mea zidesc Destin.

Zâmbind, primesc şi temniţă şi roată,
Mucenicia o aştept şi-o cer:
În temniţă Iisus mi se arată
Şi-mi oblojeşte rănile cu cer.

Iar sângele de-mi picură pe Ţară
Din fiecare strop creşte-un altar.
Lerui Ler, Ler, din jertfă legionară,
Înalţă, Doamne, o ţară ca un har!

Corespondență

BALOANE DE SĂPUN

I. EVREII ŞI PREMIILE NOBEL

Circulă pe internet o listă cu evreii care au luat premii Nobel de-a lungul anilor. Impresionantă listă. Mai ales că, după ştiinţa mea, nici nu este completă. Cred că se mai pot adăuga câteva nume de evrei nobeleaţi... Comentariul care însoţeşte această listă este ironic, sarcastic mai bine spus, la adresa arabilor care, se zice, nu înţeleg cât de importantă este educaţia. Drept care arabii sunt puţini sau chiar inexistenţi pe lista lui Nobel. Ceva cam de genul ăsta...

Adevărul este că evreii, cu oricine ar fi comparaţi dintre popoarele lumii, sunt pe departe poporul cel mai titrat cu premii Nobel. Dacă raportăm şi la numărul zice-se mic, cca. 20 de milioane de evrei, proporţia devine copleşitoare. Un tânăr, evreu cred, care-mi mai scrie din când în când, mi-a trimis şi el lista amintită – o primeam astfel a enşpea oară! - şi mi-a cerut s-o comentez! I-am răspuns, ca la televizor, NO COMMENT. Ce să comentezi când proporţiile sunt atât de... disproporţionate?!

A revenit şi aproape că m-a somat, „n-aveţi curaj să comentaţi"! Curaj?... Aşa că n-am avut încotro şi i-am răspuns în câteva rânduri, cam următoarele:

„Domnule X, este impresionant numărul de evrei laureaţi cu premii Nobel! Mai ales pentru unul ca mine care nu mă pricep nici la fizică, nici la chimie, nici la medicină sau la economie.

Mă pricep însă binişor la literatură. şi dacă, obligat de insistenţele dumitale, mă uit atent la lista de scriitori evrei premianţi Nobel, descopăr cu uimire că eu nu le-aş fi dat nici măcar premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Socialistă România... Nu glumesc. Începând cu Elias Canetti, care a luat premiul Nobel la concurenţă cu Gabriel Garcia Marquez, pe care l-a surclasat, desigur... Mai rosteşte cineva numele acestui Canetti azi?! Recomandă-mi şi mie o carte a acestui Elias pe care s-o citesc şi eu cu minimă încântare!... Hai, nu o carte întreagă, dar un capitol se poate?! O pagină măcar!...

Nu i-am citit pe toţi scriitorii evrei aflaţi în această jenantă colegialitate cu Canetti, ci doar pe cei mai mulţi. şi **te asigur că-ţi pot face o listă cu 20 de scriitori români în viaţă care ar merita mai multe onoruri literare decât nemuritorii evrei de pe lista Nobel.** Iar dacă e să-i iau în consideraţie şi pe scriitorii care nu mai sunt în viaţă, îţi fac o listă de 50-60 de nume de scriitori români! **Mai buni decât Canetti & comp., inclusiv Saul Bellow, în faţa căruia un Mircea Eliade nu a avut nici o şansă la premiul Nobel...**

Mă mai pricep şi la pace şi război... Adică la politică. Unde figurează, ca premianţi Nobel pentru pace, alde Elie Wiesel sau Menachen Begin, adică un escroc notoriu şi un terorist, criminal cu zeci de vieţi pe conştiinţă...

Dacă evreii serioşi au ajuns să se laude cu asemenea **rebuturi umane,** este trist. Chiar mai trist decât premiile Nobel care li s-au conferit scriitorilor evrei..."

Stimate domn, dacă şi celelalte premii Nobel, din fizică sau chimie, medicină sau economie, sunt la fel de meritate ca premiile obţinute de evrei pentru literatură şi pace, atunci mă mir cum de nu este chiar mai lungă lista pe care mi-ai trimis-o!"

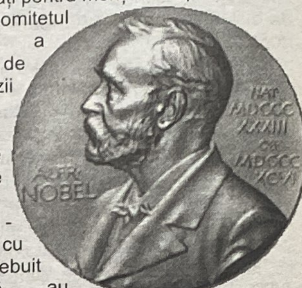
...Acum îmi pare rău de comentariul de mai sus. De pe urma lui am pierdut un corespondent simpatic, plăcut şi, mai ales, util! Fără dumnealui nu scriam rândurile de mai sus! El mi le-a comandat! Păcat că nu-mi mai scrie să-mi mai ceară şi alte comentarii... **Mai sunt atâtea liste doar! Atâtea Oscaruri, bunăoară!**

Post scriptum:

Citindu-i pe scriitorii evrei nobeleaţi, ca şi pe alţi scriitori evrei din Occident, mai recent pe Philip Roth, **sau pe scenariştii de la Hollywood ai unor filme cu subiecte evreieşti, gen *"Lista lui Schindler"*,** m-am pomenit că fac o constatare, să nu-i zic chiar descoperire: **realismul socialist, ca metodă (sic!) de creaţie literar-artistică experimentată în ţările comuniste cu un răsunător in-succes în anii de după război, trebuie să fi fost o invenţie evreiască.** Eminamente evreiască! Pur evreiască! Căci, iată, **„creatorii" mai sus pomeniţi nu sunt capabili nici până azi să depăşească tezismul, simplismul şi artificialitatea acelei vestite anti-literaturi.** Continuă să funcţioneze realismul socialist ca metodă la scriitorii evrei de peste Ocean, aşadar.

Să fie o chestiune de mental etnic? De „genă"? Nu cred! Mai degrabă se pare că asta este soarta scrisului la comanda nu ştiu cui, indiferent a cui, dar comandă! Sarcină trasată! Obiective precise, fixate pentru „inginerii sufletelor" evreieşti. **Vai de sufletele lor cu aşa inginerie literară!...** Cum de-i mai suportă cititorii evrei de pe ambele tărmuri ale Atlanticului?!...

NOTĂ: Alfred Nobel, inventatorul dinamitei, a instituit un premiu care să răsplătească descoperirile în domeniul ştiinţei, dar şi eforturile depuse de diverse personalităţi pentru menţinerea păcii.

Din păcate, Comitetul de decernare a premiului a luat de multe ori decizii contestate, acordând distincţiile pe raţiuni de „corectitudine politică" - personaje care cu siguranţă n-ar fi trebuit să-l primească, au beneficiat de acesta, în timp ce personalităţi care l-ar fi meritat cu prisosinţă, au fost private de el. De exemplu, în 1994, premiul a fost acordat unor oameni care ar fi trebuit să se afle după gratii, pentru crime de război şi crime împotriva umanităţii: Yasser Arafat, Yitzhak Rabin şi Shimon Peres. Ironizand aceasta decizie jenanta, nu putini au fost aceia care au propus acordarea premiului Nobel pentru Pace si unor organizaţii precum ETA, IRA, Cartelul de la Medellin şi Al Quaeda.

Post scriptum secund:

Am ezitat să dau drumul acestui text. În general, nu e bine să răspunzi la provocări. Dar am văzut pe *TVR Cultural* ultima parte a întâlnirii de la Ateneu, a lui Amos Oz, scriitor evreu de mare succes, şi cititorii săi din România. Moderator, eternul **Gabriel Liiceanu. Mai penibil ca oricând.** A respectat însă regulile compoziţiei clasice şi a culminat la ultima întrebare, de un servilism şi o slugărnicie faţă de tot ce este evreiesc, la care nu pot să nu reacţionez, măcar din respect pentru publicul din sală, aşa că slobozesc şi eu părerea mea despre scriitorii de mâna treia dintr-o "ţară de primul rang" (ca să-l citez pe nerod!):

Măi, Liicene, majoritatea scriitorilor evrei de pe lista Nobel nu trăiesc în Israel! Nu de ţară este vorba, ci de altceva!

Iar dacă compari România cu Israel, hai s-o facem ca lumea şi, dacă se poate, împreună, cu public de faţă, cel mai potrivit loc fiind la *TV Cultural*, unde ai afirmat acest lucru, cu subînţeles, că suntem o ţară de rangul 3, iar Israelul de rangul 1. Nu putea sau nu era nimeni să te pună la punct. Dacă te ţine cureaua, vino măcar pe internet să lămurim lucrurile, individ de rang enşpe ce eşti! Nu am nimic împotrivă să ne întâlnim şi la Ateneu. Unde vrea muşchii matale! Chiar şi în Cişmigiu, la şahişti...

II. ŞAHUL MONDIAL ŞI EVREII

Şahul, joc al inteligenţei?

Tânărul din Israel care m-a somat să comentez lista evreilor nobeleaţi mi-a mai trimis o listă! Îmi pare rău că nu o pot adăuga la Lista Naţională...

Nu este o listă cu premiile Oscar, cum mă aşteptam, ci lista cu cei mai inteligenţi oameni de pe planetă, iar printre ei, din nou, nici un român!... Ci, din nou, **puzderie de evrei**, populaţie net majoritară pe **lista campionilor mondiali la şah**! Căci despre ei este vorba! **Şahul fiind**, aşa cum ştie toată lumea şi aşa cum apăsat îmi aminteşte şi junele meu corespondent, **jocul inteligenţei**, al oamenilor bine mobilaţi sub freză! Propriu zis, nişte super-(oa)meni!

Evident, campionatul mondial de şah este un criteriu de maximă obiectivitate, nu se poate câştiga din întâmplare sau pe nedrept mult râvnitul titlu! Nu poţi să ajungi campion mondial la şah aşa cum a ajuns Canetti sau Wiesel la premiul Nobel! **În şah nu există impostură!** Exclus!... Titlul de campion mondial la şah e lucru serios, **nu se compară cu premiul Nobel...**

Recunosc, m-a cam pus în încurcătură junele ***haluţim*** cu lista sa!...

Notă: *Hhaluţi* sau **haluţimii** au fost tineri evrei organizaţi şi instruiţi paramilitar în perioada interbelică, pentru auto-apărarea comunităţilor de evrei care se simţeau tot mai ameninţate de ceilalţi, de goim. Au existat şi în România.

Dar existenţa acestor detaşamente de *haluţimi* face contrast puternic cu lipsa de reacţie a evreilor faţă de ...holocaust! Tinerii evrei de azi le pun bătrânilor supravieţuitori ai holocaustului această întrebare: de ce cronica acelor ani cumpliţi nu înregistrează nici un gest de revoltă, în legitimă apărare, a evreilor duşi la gazare ca viţeii la abator?! Din şase milioane de victime ale lagărelor de exterminare, cum de nu s-a găsit nimeni, nici un evreu, să se opună acestui masacru?! Aceasta este unicitatea holocaustului? ***Cum se explică această pasivitate fără precedent în istorie, de vreme ce au existat aceste detaşamente de haluţimi, constituite şi pregătite din timp tocmai pentru a interveni, pentru a reacţiona?!***

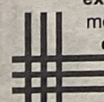
Din surse sigure, israeliene, ştiu că la aceste întrebări nu s-a putut da un răspuns care să nu intre în contradicţie cu teza holocaustului!...

Ce să-i răspund?!... Căci, după regula jocului în care am intrat, trebuie cu orice chip să-l contrazic! Chiar cu riscul de a forţa raţionamentele! Dar nu şi faptele! Iar primul fapt este evident: majoritatea campionilor mondiali la şah sunt evrei! Sau măcar au fost, dacă mă gândesc la cel mai mare dintre ei, Bobby Fischer, care, e drept, şi-a negat şi repudiat evreitatea, iar evreii înşişi l-au renegat şi ei, l-au alungat din ...chibuţ! Scor 1-1...

Oricum, evreii tot mulţi rămân, majoritari pe lista campionilor mondiali la şah! Chiar şi fără Bobby răzvrătitul!

O poveste făcea furori în Constanţa

Şahul fiind un sport, s-au gândit doi profesori de sport, neuitatul meu vecin, coleg şi prieten Gigel Tesici şi Vasile Gârbă (încă în viaţă), doi minunaţi profesori de educaţie fizică, să facă o echipă nu numai de tumbe, ci şi una de şah.

Cu droaia de copii de pe capul lor, orice idee merita încercată, doar-doar i-o mai potoli pe împielitaţii de elevi! Ideea a fost a lui Gigel Tesici... Idee genială, cum s-a dovedit.

Pasiunea pentru şah s-a răspândit printre copiii din şcoala respectivă mai ceva ca rubeola. Era bătaie printre elevi să prindă rând la tabla cu pătrăţele alb-negre. A trebuit direcţiunea şcolii să mai cumpere câteva zeci de table de şah... La un moment dat, toată şcoala, cu cămin cu tot, s-a cuminţit ca prin farmec. Toţi copiii erau concentraţi în jurul câmpului cu 64 de pătrăţele! Au uitat de miuţa din curtea şcolii, au uitat de gardul şcolii să-l mai sară...

Roadele nu au întârziat să se vadă: dintre copii, câţiva s-au impus cu autoritate. **A urmat confruntarea dintre aceştia şi profesorii de matematică din cancelarie, vestiţi şi prin tradiţie mari şahişti!... I-au spulberat corigenţii clasei pe domnii profesori!...**

Evidenţa rezultatelor i-a obligat pe Gigel şi Vasile, Tesici and Gârbă, să înscrie şcoala, echipa de şah, în campionatul orăşenesc Constanţa, apoi în cel judeţean, câştigate detaşat.

Era vorba de o şcoală mai specială... Specială rău!... O şcoală de copii cu retard psiho-mental!... Copii cu probleme de adaptare psiho-socială... După 1990 aveam să aflăm numele savant al bolii de care sufereau cei mai mulţi: ***autism...*** Gigel Tesici le spunea „glumeţi"!

La şcoala de "glumeţi" din Constanţa câţiva elevi s-au dovedit aşadar excelenţi şahişti. Mai buni decât toţi ceilalţi elevi din Constanţa, mai buni chiar şi decât elevii de la cel mai bun liceu din ţară, Liceul Mircea cel Bătrân, cu toţi olimpicii săi!

Concluzia se impunea de la sine: şahul nu era inaccesibil, nici chiar la nivelul performanţei, unor persoane cu grave dizabilităţi psihice, mentale, comportamentale etc.

Nu mă încumet să intru în discuţii pentru care nu am... abilităţi deosebite. Dar mi-aduc aminte că am fost în facultate **coleg cu campionul României la şah.** Ani de-a rândul tânărul ploieştean a stat în fruntea clasamentului naţional, a avut şi o frumoasă prestaţie internaţională, obţinând nişte calificative dintre cele mai selecte. Campion în toată legea!... Am fost toţi foarte mândri că marele campion – ajunsese campion naţional absolut încă din anii liceului, când a terminat liceul şi a dat la facultate, a ales Filologia noastră amărâtă!... Mult m-am mai mirat însă când mai târziu am aflat de la colegii săi de an şi de grupă că **marele campion, pe cât de strălucitor era în faţa tablei de şah, pe atât de modest era în faţa unor texte.** Nu le scria şi nici nu le analiza, literar sau gramatical, la acelaşi nivel de excelenţă!... Nu a ajuns nici mare scriitor, nici grămătic de forţă, a fost, ca student filolog, departe de fruntea clasamentului final, alcătuit la sfârşitul celor cinci ani de studii universitare... **Mare campion la şah, dar nu şi la litere, la împerecheat şi desperecheat de cuvinte...**

Se pare că există şi o inteligenţă lipsită de creativitate, e posibilă, şi se manifestă în largul ei, adică în compensaţie, **pe tabla de şah!...** Este probabil motivul pentru care, elev fiind şi încercând să mă adâncesc în tainele şahului, apelând la cele mai bune manuale, la un moment dat am renunţat. Am făcut-o instinctiv! Simţeam că-mi forţez creieraşii să macine în gol...

Oricum, paradoxul a fost pus în evidenţă de Gigel Tesici: elevii cu diagnosticul atât de sever – arieraţi mintal, cu mari dificultăţi în înţelegerea lumii şi a propriei persoane - dovediseră aptitudini aparte pentru şah, aşa-zisul sport al minţii, al inteligenţei!... Şi lăsăm pe alţii, pe cititori, să tragă vreo concluzie!...

Evident, îmi vine cheful să raportez această întâmplare la lista cu campionii mondiali la şah!

Şi mă mir din capul locului cum de nici unul dintre campionii mondiali la şah nu au luat şi premiul Nobel în profesia lor?! Nici măcar evreii campioni mondiali la şah...

Deci, iubite domn *haluţim*, prezenţa masivă a evreilor pe lista marilor şahişti nu dovedeşte că evreii, de felul lor, ar fi poporul cel mai inteligent din lume, aşa cum, bănuiesc, te-ai considerat îndreptăţit să crezi! **Povestea de mai sus bănuiesc că te va pune pe gânduri!...** Ca şi pe mine!

Gândul pe care ţi-l recomand este că ar exista totuşi o formă specifică de inteligenţă pe care o pune în valoare şahul şi că **în acel gen de inteligenţă - deviant de la starea de normalitate! - trebuie văzut dacă nu cumva excelează evreii!...** Mulţi evrei! Fireşte, nu toţi! Ci cei mai reprezentativi, probabil!

Repet: „trebuie văzut dacă nu cumva evreii excelează în acel gen de inteligenţă deviant de la starea de normalitate..."

Aşadar, dacă cei mai buni jucători de şah sunt evreii, cum susţii dumneata, asta trebuie să însemne ceva! Nu neapărat că ar fi evreii cei mai inteligenţi, ci altceva! Ce?

La ce fel de şah sunt evreii campioni planetari?

...A fi bun la şah înseamnă să anticipezi jocul adversarului cu 2-3 mutări sau chiar şi mai multe!... Iar tu să-ţi faci un plan cu zece-douăsprezece mutări mai înainte!... La aşa ceva, în viaţa reală, evreii se pare că sunt într-adevăr mari meşteri!... Multora, numai la aşa ceva le stă mintea!

Nu de alta, dar nu le-a fost greu să observe că **majoritatea oamenilor, chiar dacă le place şahul, nu transformă viaţa în şah şi trăiesc la întâmplare, de azi pe mâine!** Trăiesc la noroc, la nimereală, la plezneală... **Le vii uşor de hac dacă eşti în stare să gândeşti la rece cu câteva mişcări mai înainte! Iar în final îţi iese şi planul de a deveni stăpâni ai lumii!** Plan gândit cu atâtea mii de mutări şi de ani mai înainte ca acest plan să se realizeze! Căci s-a realizat, zic unii. Evreii stăpânesc lumea! Sau sunt foarte aproape! Pare indiscutabil! ***Numai că lumea asta, pe care evreii s-au înstăpânit, pe care evreii o conduc, te întrebi: arată bine? Avem motive să fim mulţumiţi de stăpânii noştri?***

Şi, mai ales, când ne întrebăm cum au ajuns stăpânii să ne fie stăpâni, care este răspunsul? Este un răspuns care le face onoare evreilor?

Subiectul este prea vast ca să fie abordat în două-trei pagini! Ci doar încercăm să-l deschidem, sine ira et studio, aşa cum stă bine unor oameni normali! Luăm de bun că secolul al XX-lea este „secolul evreiesc", cum nu se sfieşte s-o spună un evreu chiar din titlul unei interesante cărţi, excelent documentată (vezi Yurii Slezkine, *Le Siècle Juif*). Pe scurt şi în clar spus, în secolul al 20-lea evreii au dobândit o supremaţie mondială evidentă. Au făcut revoluţii şi războaie, inclusiv de-alea mondiale, când au vrut ei! Şi au dictat şi pacea...

Şi chiar dacă n-o fi chiar aşa, este mult adevăr în această teză/ipoteză... S-o comentăm puţin, dintr-o perspectivă inedită, sugerată mie de junele haluţim:

Cândva, în tradiţia tuturor popoarelor, ajungeau în fruntea comunităţilor cei care se ilustrau prin fapte de arme, prin vitejie, prin acte de eroism care au salvat neamul, comunitatea! Regele David aşa ajunge din cioban rege!... Îl înfruntă şi îl învinge pe Goliat, prigonitorul neamului evreiesc!...

Tradiţia eroică a lui David şi a macabeilor nu s-a putut păstra printre evrei după ce aceştia s-au risipit prin lume, trăind pretutindeni ca minoritari. Fără stat, fără armată, fără eroi! Vreme de 2000 de ani aproape, din secolul I până în 1948, n-a existat o confruntare militară, un război în care evreii să se prezinte ca beligeranţi propriu zis. Astfel că evreii, vrând-nevrând, au ajuns să genereze alt tip de eroi, de conducători...

Printre conducătorii lumii de azi este mereu pomenit numele Rothschild, evreu. Care la prima şi la a şaptea vedere nu are nimic comun cu faptele de arme, de vitejie!... La o privire mai atentă constatăm însă că acest nume are mare legătură cu faptele de vitejie, cu actele de bravură militară, numai că e vorba de faptele altora, nu ale numitului Rothschild, nu ale evreilor...

Ce a făcut acest Rothschild? Acest veritabil Gengis Han al evreilor?

Atunci când în 18 iunie 1815 s-a ţinut marea finală de la Waterloo între Anglia şi Franţa, între Europa veche şi Europa nouă, iar toată suflarea lumii tremura, unii de dragul lui Napoleon, alţii strângând pumnii pentru Wellington, s-a găsit un ins anormal, fără reacţii antropoide, veritabil autist, care a simţit că-i este indiferent rezultatul meciului. Probabil că s-a şi mirat: *"Ce atâtea emoţii? La ce bun atâta înfrigurare cu care toţi aşteaptă finalul teribilei încleştări de forţe?!"* Individul era incapabil să se conecteze emoţional la contextul social în care trăia! **Probabil că emoţii nu avea de nici un fel! Va fi fost un handicapat!... Un soi de „glumeţ" de-al lui Gigel Tesici.**

Lui Rothschild nu i-a stat gândul la luptă, la beligeranţi, să-i ajute pe unii în dauna celorlalţi, ci **mintea i-a mers la beneficiile pe care această luptă, la care nu participa, putea să i le aducă totuşi, indiferent de rezultat.**

PARANTEZĂ: Cu câţiva ani în urmă, **când Italia a jucat ultima ei finală de campionat mondial la fotbal**, un poliţist debutant şi-a dat seama că **acele două ore cât va dura meciul vor fi ocazia, oportunitatea cea mai potrivită pentru spărgătorii de case, pentru hoţi**, să-şi facă meseria şi plinul.

A încercat acel poliţist să-şi alerteze superiorii, a insistat şi a ieşit la raport.

Răspunsul poliţistului şef, învechit şi hârşit în lupta cu mafioţii: ***"Hoţii sunt şi ei oameni! N-or să plece la furat în loc să stea în faţa televizoarelor!... Ar fi nişte anormali!"***

Au fost, cele două ore cât a durat finala, singurul interval de două ore în care hoţii din Italia nu au dat **nici o spargere.** (Printre hoţi îi număr şi pe ţiganii veniţi din România şi alte ţări din Estul Europei înfometat. S-au dovedit şi ei, la o adică, oameni. Oameni normali!...)

Nathan Rothschild al nostru pare să fi fost un handicapat. Nu-l durea nicăieri la ideea că pierde Napoleon sau Wellington, Franţa sau Anglia, măcar că Anglia era patria sa, chipurile.

Cu o judecată rece, de ...şahist şi apatrid, fără nici o implicare emoţională, a gândit că întâmplarea aceasta, care angajează sufleteşte atâta lume, atâta „prostime", poate fi „interpretată şi analizată", speculată, într-un mod care nu trece prin cap nimănui, numai lui, insului cu capul roş! Anume că există, că poate exista ceva mai important decât rezultatul marii confruntări, şi că acel ceva sunt consecinţele rezultatului şi mai ales posibilitatea de a avea controlul asupra consecinţelor! Iar aceste consecinţe, din punctul de vedere al bancherului Rothschild, era falimentul unor firme pe care le dezavantaja o înfrângere a Corsicanului şi prosperitatea altor firme care erau avantajate de o victorie a Albionului! Şi invers!

Urma, după aflarea rezultatului de la Waterloo, să se producă un cutremur de toată frumuseţea la Bursa londoneză, ceea ce toată lumea ştia, iar asta mărea la maxim tensiunea aşteptării.

Povestea e cunoscută, dar nu este corect comentată: Acel Rothschild, **demn urmaş al lui *Shylock***, a organizat un serviciu de curierat rapid, pe ruta Waterloo-Londra, prin care a aflat înaintea tuturor rezultatul meciului!

Notă: *Vă reamintim că Shylock este cămătarul evreu din piesa lui Shakespeare, "Neguţătorul din Veneţia", care ţinea morţiş să taie o livră de carne din inima neguţătorului creştin care nu-i putuse restitui la timp împrumutul, deşi altcineva încercase să-i restituie dublul sumei împrumutate neguţătorului.*

(continuare în pag. 15)

Ion Coja

Spiritualitate

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (IV)

(continuare din numărul trecut)

... toţi dumnezeii moderni reprezintă aceeaşi construcţie mentală, fabricată de nişte suflete moarte care şi-au pierdut credinţa în adevăratul Dumnezeu.

Argumentele ateiste împotriva unui asemenea dumnezeu sunt pe cât de incontestabile, pe atât de irelevante; pentru că a combate un dumnezeu inexistent este întru totul irelevant. Indiferent faţă de om, incapabil să intervină în lume (poate cel mult să inspire un „optimism" lumesc), este un dumnezeu cu mult mai slab decât oamenii care l-au inventat. Pe o asemenea temelie – nu e nevoie să o spunem – nu poate fi construit nimic valabil; şi, pe bună dreptate, liberalii, care de regulă mărturisesc o asemenea credinţă în divinitate, îşi construiesc de fapt concepţia despre lume pe temelia mai evidentă, deşi cu greu s-ar putea crede, mai stabilă, a Omului. **Ateismul nihilist este formularea explicită a ceea ce era deja, dar numai implicit şi într-o formă confuză, în liberalism.**

Implicaţiile etice ale credinţei într-un asemenea dumnezeu sunt perfect identice cu cele ale ateismului; această acceptare interioară, în orice caz, este deghizată exterior în spatele unui nor al metaforei.

Din perspectivă creştină orice activitate în această viaţă este văzută şi judecată în lumina vieţii viitoare, a vieţii de dincolo de moarte care nu are sfârşit. Necredinciosul nu-şi poate face o idee despre ceea ce înseamnă această viaţă pentru creştinul credincios; pentru cei mai mulţi oameni de astăzi, viaţa viitoare a devenit, ca şi Dumnezeu, o simplă idee şi de aceea se cere oarecare osteneală şi efort atât pentru a o nega cât şi pentru a o afirma. Pentru creştinul credincios, viaţa viitoare este bucurie de negrăit, bucurie care depăşeşte bucuria pe care o cunoaşte în această viaţă prin comuniunea cu Dumnezeu în rugăciune, în Liturghie, în Sfintele Taine; pentru că atunci Dumnezeu va fi totul în toate, iar această bucurie nu va fi ştirbită de nimic şi va dura veşnic. Adevăratul credincios are mângâierea unei pregustări a vieţii eterne. Credinciosul dumnezeului modern, care nu a cunoscut o asemenea pregustare şi nici ce înseamnă bucuria creştină, nu poate crede la fel în viaţa viitoare; desigur, dacă ar fi cinstit cu el însuşi, ar trebui să accepte că nu crede deloc în acest dumnezeu.

Există două forme principale ale acestei necredinţe care trece drept credinţă liberală: protestantismul şi umanismul. Concepţia protestantă liberală despre viaţa viitoare – împărtăşită, din păcate, de un număr tot mai mare de oameni care se consideră catolici sau ortodocşi – este, ca orice concepţie liberal-protestantă asupra vieţii spirituale, o profesiune de credinţă minimă care maschează o credinţă reală în nimic. **Viaţa viitoare a devenit, în concepţia curentă, o lume subterană a umbrelor, un loc în care îţi primeşti „binemeritata odihnă" după o viaţă de trudă. Nimeni nu are o idee clară despre acest tărâm, pentru că nu corespunde nici unei realităţi;** este mai degrabă o proiecţie emoţională, un fel de consolare pentru cei care nu s-au confruntat cu implicaţiile necredinţei lor.

Un asemenea „paradis" este rodul unei împletiri a terminologiei creştine cu un secularism ordinar şi nu convinge pe nimeni dintre cei care au înţeles că un compromis în privinţa problemelor ultime ale vieţii este imposibil; nici creştinul autentic, nici nihilistul consecvent nu se pot lăsa seduşi de această perspectivă. Iar **compromisul pe care îl propune umanismul e mai puţin convingător decât orice altceva.** Aici nu mai există nici măcar pretenţia că ideea corespunde realităţii; totul devine metaforă şi retorică. Umanistul nu mai vorbeşte deloc de paradis sau cel puţin nu o mai face în mod serios; în schimb îşi permite să vorbească despre „etern", de preferinţă în forma unei figuri retorice răsunătoare: „adevăruri eterne", „spiritul etern al omenirii". Pe bună dreptate te întrebi dacă acest cuvânt mai are vreun sens în aceste fraze. În stoicismul umanist „eternul" a fost redus la un conţinut atât de subţire şi de fragil, încât nu se mai distinge efectiv de nihilismul materialist şi determinist care îşi propune tocmai să elimine această noţiune – şi o face, bineînţeles, cu o anumită justificare.

În fiecare din aceste cazuri – atât în cazul „creştinului" liberal sau, cu atât mai mult, în acela al umanistului liberal, neputinţa de a crede în viaţa veşnică îşi are rădăcinile în acelaşi fapt: ei nu cred decât în această lume, nu au nici experienţa, nici cunoaşterea, nici credinţa într-o altă lume, ci cred într-un „dumnezeu" care nu este suficient de puternic ca să-i scoată pe oameni din moarte.

Dincolo de retorica lor, protestantul şi umanistul savanţi sunt cât se poate de conştienţi că în universul lor nu e loc pentru rai, nici pentru eternitate; întreaga lor sensibilitate liberală, repet, nu caută o sursă transcendentă, ci una imanentă pentru doctrina ei etică, iar inteligenţa lor agilă este chiar capabilă să transforme această faute de mieux într-o apologie pozitivă. Această viziune prezintă deopotrivă „realismul" şi „curajul" de a trăi fără speranţa în bucuria veşnică, fără teama de suferinţa veşnică; pentru o persoană care are o viziune liberală asupra lucrurilor nu este nevoie să crezi în rai sau în iad pentru a duce o „viaţă bună" în această lume. Aşa se prezintă orbirea absolută a mentalităţii liberale în privinţa sensului morţii.

Chiar dacă nu este nemurire, consideră liberalul, se poate duce totuşi o viaţă civilizată; „dacă nu există nemurire" – decretează logica mult mai profundă a lui Ivan Karamazov din romanul lui Dostoievski – „atunci totul este permis". Stoicismul umanist este o experienţă posibilă pentru anumiţi indivizi, dar numai într-un interval limitat de timp, adică până în momentul când implicaţiile negării vieţii veşnice îşi ating până la capăt ţinta. Liberalul trăieşte într-un paradis al nebunilor care, în faţa adevărului lucrurilor, nu poate decât să se prăbuşească. **Dacă moartea înseamnă, aşa cum consideră deopotrivă liberalul şi nihilistul, dispariţia individului, atunci această lume şi tot ce se află în ea – iubire, bunătate, sfinţenie – se reduce la nimic**, după cum nimic din ce poate face omul nu mai are finalitate ultimă, iar oroarea deplină a vieţii i se ascunde acestuia numai datorită voinţei lui de a se stăpâni pe sine; **prin urmare, „totul este permis", pentru că nici o speranţă sau temere aparţinând altei lumi nu-i opreşte pe oameni de la experimente monstruoase** sau visuri sinucigaşe. Cuvintele lui Nietzsche reprezintă adevărul – şi profeţia – despre lumea nouă care rezultă din această perspectivă: „Din ceea ce altădată era considerat adevărat nu mai poate fi crezut nici măcar un cuvânt. Tot ceea ce înainte era desconsiderat ca lipsit de sfinţenie, interzis, vrednic de dispreţ şi fatal – toate aceste flori înfloresc acum pe căile cele mai încântătoare ale adevărului."

Orbirea liberalului este un antecedent direct al moralităţii nihiliste şi în special al celei bolşevice; pentru că ultima nu este decât o aplicare consecventă şi sistematică a necredinţei liberale. Este suprema ironie a concepţiei liberale, a cărei intenţie ultimă se va fi realizat în această lume atunci când toţi oamenii se vor fi „eliberat" de sclavia standardelor transcendente, când până şi pretenţia de a crede într-o altă lume va fi dispărut – **este ironia faptului că exact atunci viaţa, aşa cum o cunoaşte şi o doreşte liberalul, devine imposibilă, pentru că „omul nou" pe care îl produce această necredinţă nu mai poate vedea în liberalism decât ultima „iluzie".**

În concepţia creştină până şi politica se întemeia pe adevărul absolut. Am văzut deja că principala formă providenţială de guvernare care se întemeiază pe Adevărul creştin a fost Imperiul creştin ortodox, în care suveranitatea revenea unui monarh, iar autoritatea deriva de la el de sus în jos printr-o structură socială ierarhică.

Vom vedea, pe de altă parte, cum o structură politică care respinge adevărul creştin trebuie să recunoască „poporul" ca suveran şi să înţeleagă autoritatea ca derivând de jos în sus, într-o societate „egalitară" din punct de vedere formal.

Este clar că fiecare structură este inversul celeilalte; pentru că sunt opuse atât în ceea ce priveşte fundamentul, cât şi scopul guvernării.

Monarhia creştin-ortodoxă este o formă de guvernare întemeiată de Dumnezeu, a cărei finalitate este îndreptată către lumea cealaltă; formă de guvernământ al cărei scop profund este propovăduirea adevărului creştin şi mântuirea sufletelor; guvernarea nihilistă – pentru care cel mai potrivit nume este, aşa cum vom vedea, anarhia – este întemeiată de oameni şi orientată exclusiv către această lume, guvernare care nu-şi propune altceva decât fericirea pământească.

Concepţia liberală despre guvernare este, aşa cum se poate bănui, o încercare de conciliere între cele două idei ireconciliabile. În sec. XIX acest compromis a luat forma „monarhiilor constituţionale", o încercare – din nou – de a combina o formă veche cu un conţinut nou; astăzi, structurile politice reprezentative pentru ideea liberală sunt „republicile" şi „democraţiile" Europei Occidentale şi ale Americii, cele mai multe dintre ele însă realizând un echilibru destul de precar între forţele autorităţii şi Revoluţie, deşi declară că le susţin pe amândouă. Este, desigur, imposibil să crezi în amândouă cu egală sinceritate şi fervoare şi, de altfel, nici una din structurile politice menţionate nu s-a raportat cu imparţialitate la autoritatea politică şi Revoluţie. Monarhi constituţionali precum Ludovic Filip au crezut că pot realiza în guvernare acest echilibru între autoritate şi Revoluţie aplicând formula **„prin harul lui Dumnezeu şi prin voinţa poporului" – o formulă în care cei doi termeni se anulează unul pe altul**, lucru valabil atât pentru „anarhist" , cât şi pentru monarhist.

O formă de guvernare este stabilă în măsura în care Îl are pe Dumnezeu ca temelie şi voinţa Lui drept călăuză; dar aceasta, cu siguranţă, nu este descrierea guvernului liberal. În concepţia liberală, poporul este cel care guvernează şi nu Dumnezeu; Dumnezeu Însuşi este „monarh constituţional" a Cărui autoritate a fost în totalitate delegată poporului şi a Cărui funcţie este în totalitate convenţională. Liberalul crede în Dumnezeu cu aceeaşi fervoare retorică cu care crede în rai. Forma de guvernare construită pe o asemenea credinţă este, în principiu, puţin diferită de aceea care are la bază o credinţă declarată; şi, **în pofida unor rămăşiţe de stabilitate, este clar că se îndreaptă în direcţia anarhiei.**

"Un guvern trebuie să conducă prin harul lui Dumnezeu SAU prin voinţa poporului, trebuie să creadă în autoritate SAU în Revoluţie; **în aceste probleme compromisul este numai în aparenţă posibil** şi numai pentru o vreme.

Revoluţia şi lipsa credinţei care a însoţit-o permanent nu se poate opri la jumătatea drumului; este o forţă care, o dată trezită, nu se opreşte până nu sfârşeşte într-o împărăţie totalitară a acestei lumi. Istoria ultimelor două secole nu a dovedit nimic altceva.

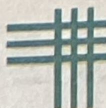
A îmblânzi Revoluţia şi a-i face concesii, aşa cum au făcut întotdeauna liberalii, arătând prin aceasta că nu posedă nici un adevăr pe care să i-l opună, înseamnă, probabil, amânarea dar nu prevenirea sfârşitului.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

CE FAC LEGIONARII ÎN CONCEDIU (continuare din pag. 4)

- **Orăştia**, oraşul lui Ionel Moţa, ne-a rămas întipărit în minte prin impunătoarea Catedrală unde a slujit protopopul Ioan Moţa, tatăl comandantului legionar fondator al Legiunii, cel care a editat zeci de ani foaia *"Libertatea"*;

- **Mănăstirea Prislop**, aflată într-un cadru montan superb, unde este înmormântat vestitul duhovnic şi sprijinitor al luptătorilor în munţi, Arsenie Boca, ne-a reţinut atenţia mai mult decât am fi crezut;

Am văzut în treacăt şi **Geoagiu** *(Germisara Thermae)*, datând din vremea romanilor, unde se află cea mai veche biserică din piatră din România.

În schimb, Cetatea Devei, cele de la Blidaru şi Costeşti şi strania biserică de la Densuş au rămas "neexplorate", din lipsă de timp. Altădată... Vom reveni în aceste locuri încărcate de istorie, unde am făcut o "baie sufletească" de iubire, curăţându-ne de zgura adunată de-a lungul timpului.

Am observat – a câta oară? – că ardelenii sunt mult mai calmi şi mai binevoitori decât bucureştenii noştri zgomotoşi, grăbiţi, stresaţi, aroganţi şi frustraţi. Şi dacă moldoveanul se poate descrie succint prin cuvântul "inimos", ardeleanul se defineşte, cu siguranţă, prin tenacitate. De asta au rezistat o mie de ani sub stăpânire străină fără a-şi pierde identitatea şi speranţa...

Ilie Tudor

Prietenii noştri din Braşov, Ileana şi Viorel Tocan, ne-au făcut o vizită de două zile; cu ei a venit şi ILIE TUDOR, să ne vadă.

Autorul cărţilor *"UN AN LÂNGĂ CĂPITAN"*, *"DE SUB TĂVĂLUG"* şi *"Întru slava Celui Ce este"*, unul dintre cei 70 de copii luaţi de Căpitan în Comerţul Legionar, ne-a încântat o după amiază şi o seară întreagă: ne-a recitat poezii de Radu Gyr, Nichifor Crainic şi din compoziţia proprie, ne-a cântat şi ne-a povestit despre Căpitan şi întâmplări memorabile din detenţia la Aiud, ne-a răspuns la întrebări, a împărţit cărţi cu dedicaţie.

Poezia sa, oglindă a unui suflet vibrant, înzestrat de Dumnezeu cu o mare forţă de expresie, aminteşte de cea a lui Radu Gyr, având însă contur distinct. Bădia Ilie se simte fericit să-i spui că versurile lui te duc cu gândul la poetul Mişcării: "L-am purtat pe Radu Gyr în spate, la Aiud, cum să nu mă fi molipsit de la el?" râde Ilie Tudor.

Fascinaţia trăită anul trecut la Podari, la bădia acasă, revenea. Era aceeaşi cu cea resimţită când am citit "Un an lângă Căpitan"... (Mărturisesc că am citit cartea de vreo trei ori...)

Ar fi multe de scris despre "şezătoarea legionară", dar mă limitez la a relata o întâmplare semnificativă povestită suculent de Ilie Tudor:

Unul dintre responsabili cu "reeducarea" deţinuţilor legionari de la Aiud în spirit comunist, îi moraliza:

- *Nu există Dumnezeu! Cea mai bună dovadă este că savanţii sovietici au ajuns în Cosmos şi nu l-au găsit nici acolo! Deci nu e! Unde îl vedeţi voi?!"*

Petre Ţuţea l-a întrebat:

- *D-le colonel, aţi văzut vreodată porci?*

- *Bineînţeles! Ce întrebare!*

- *Şi aţi văzut dvs. vreodată un porc care să se uite în sus, la cer?"*

Notă: Reeducarea de la Aiud s-a făcut prin persuasiune şi presiune psihică, nu prin teroare fizică şi morală, ca la Piteşti.

În trapeza cu acustică de sală de concert a răsunat din piepturile camarazilor *"Sfânta tinereţe legionară"* şi "Imnul legionarilor căzuţi", în amintirea tuturor celor *"răpuşi de gloanţele duşmane, care păşesc în rând cu cei ce au rămas"*... Undele sonore pluteau până jos, în vale, îmbrăţişând dealurile şi cerul Hunedoarei, ca o solie peste timp.

Călugării nu s-au ascuns în chilii, ci ne-au ascultat, ne-au cerut lămuriri despre legionari. De altfel, cam bănuiseră de la început cine suntem, deşi nu le menţionasem explicit (*"Păi cine mai vine să te ajute benevol?!"*). Deci taberele de muncă făcute de legionarii Căpitanului dăinuie în memoria colectivă a românilor!

Şi cea mai mare bucurie este să te recunoască lumea ca fiind legionar, înainte ca tu să-i spui, bătându-te cu pumnul în piept....

A doua zi dimineaţa părintele stareţ fredona *"Treceţi, batalioane române, Carpaţii"*! Se "molipsise"....

Camaradul Turcu sprijină cofragul cu popi

În încheierea expunerii, deja lungită prea mult, nu pot să nu trec în revistă şi activitatea noastră pe şantier:

- tăierea barelor de oţel şi îndoirea lor sub formă de etrieri,
- confecţionarea armăturilor pentru grinzi şi centură,
- construirea carcaselor de armătură,
- demontarea cofrajelor vechi, reciclându-se scândura şi cuiele (s-au îndreptat cca. trei găleţi de cuie),
- tăierea de noi scânduri pentru completarea cofragului,
- construirea cofrajelor pentru dală şi sprijinirea cu popi,
- confecţionarea rampelor de acces la etaj pentru transportarea betonului,
- închiderea rosturilor dintre scândurile cofragului şi aplicarea foliei,
- confecţionarea şi montarea armăturilor pentru placă.

Serile nu ne spunea Banea "poveşti" (ca în *Marşul Taberelor de Muncă*), deşi ne-am fi dat un an din viaţă pentru asta, dar ne concertau puzderie de greieri în linştea patriarhală, parcă de început de lume...

Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom întâlni **luna viitoare**, cu un nou reportaj despre **CEA DE-A DOUA TABĂRĂ DE MUNCĂ DIN ANUL ACESTA!**

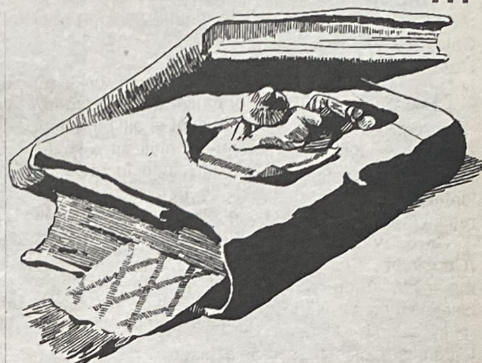

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

LA CONCURSUL ***INEDIT*** AL LUNII MAI:

Cum şi-ar dori actualii "năvălitori" (expresie consacrată de Nicolae Iorga) *să ne comportăm în relațiile interetnice cu domniile lor?*

au fost premiați **doi cititori:**

- unul dintre abonații noştri, *dl. Paul Teodorescu din Milano*, 33 de ani - cu o **mențiune specială** pentru amplitudine şi calitate, precum şi pentru stil

- *d-na Maria Ploieşteanu din Cluj*

care au câştigat, fiecare, câte un abonament pe un an la "*Cuvântul Legionar*".

NOTĂ: D-na Ploieşteanu este rugată să ne contacteze.

Iată răspunsurile:

Dacă privim interogativ la trecut, un trecut cu începuturi indefinite, vom face constatarea că actualii „năvălitori" sunt aceeaşi care au încercat - şi în parte au şi reuşit - atunci ca şi acum, să ocupe locuri dominante în comerț , industrie, viață socială, prin penetrarea elementului evreiesc în aparatul de stat şi învățământ.

Pomeneam adineauri de "începuturi indefinite": pe bună dreptate, căci nimeni nu poate preciza când a fost România luată în vizor ca o viitoare locație pentru „un Israel european" .

La ora actuală suntem în situația de a fi la discreția intereselor evreieşti prin legi (şi nu numai): o **autocenzură** draconică controlează viața publică românească atât de evident, încât o privire introspectivă ar trebui să te umple de jenă, obligându-te să constați, cu scuzele de rigoare, în ce hal ai ajuns.

Ca **exemplu** de lege care nu are absolut nici o legătură cu libertatea de exprimare pe care o garantează iudeo-democrația, **legea „holocaustului": indiferent ce gândeşti, eşti obligat prin lege să crezi ce ți se impune!**

Este absolut revoltător! Eşti obligat să accepți să faci parte dintr-un popor de criminali, care, ghidat de instincte primare, a omorât 400.000 de evrei.

Pe ce se bazează afirmația? Pe declarații ale unor persoane care de cele mai multe ori nici nu erau născute atunci?

Nu există nici un fel de dovezi referitor la numărul victimelor şi chiar „Istoria Românilor" editată de „Academia Română" nu îndrăzneşte să fixeze o cifră, referindu-se la „deportări în Transnistria", încercând totuşi să acrediteze ideea că ***din cca. 130.000 de deportați, au murit 400.000!!!***

Te întrebi stupefiat cine sunt idioții: „Ei" sau „Noi"?!

De fapt, ***„comerțul cu oasele bunicilor şi ale străbunicilor"*** s-a dovedit a fi prosper în perioada postbelică. Comit o blasfemie făcând această afirmație? Negativ: blasfemia o fac „negustorii de oase", sau, dacă vreți o exprimare mai puțin dură, „negustorii de victime".

Este totuşi îngăduit să vorbim de „un comerț"? Păi **din moment ce pretinzi despăgubiri proporționale cu numărul victimelor**, înseamnă că le vinzi memoria, bucată cu bucată: un mort - atâția dolari; înmulțit cu 400.000, este egal cu X.

"Păi dacă ai înmulți cu 100.000 ar fi de patru ori mai puțin!

Să lăsăm dracului sentimentalismele, noi avem nevoie de bombe atomice, *de submarine atomice, de avioane atomice, de tancuri atomice!*

Ce face, nu există avioane şi tancuri atomice? Ne dați contravaloarea lor, ca şi când ar exista!"

Oare este vorba numai de bani?

Păi cum ar fi altfel: ți-am luat banii, „te cumpăr eu pe tine", nu „mă cumperi tu pe mine". E clar?

Să fim serioşi: „Românii" se lasă cumpărați?

Da şi nu: afirmativ dacă te referi la clasa politică şi la cea mai mare parte dintre intelectuali; NU, dacă te referi la cei care, conştient sau nu, practică naționalismul.

Mai la obiect: dacă găseşti „în deşert" un om aproape mort de foame şi de sete şi tu ai apă şi mâncare, ca un cunoscut disprețuitor al dogmelor creştine, vei şti să faci un mic ghişeft cu această ocazie.

La ora actuală România tinde să fie transformată de gheşeftari într-un deşert şi pe 80% dintre români în „leşinați de foame" dispuşi să accepte orice „poziție" pentru a supraviețui.

Se poate accepta ideea că toate aceste lucruri sunt rod al întâmplării?

Poate pentru „leşinatul de foame" din marele deşert național!.

Şi de abia acum revin, după această mare paranteză, la obiectul sau subiectul în discuție: ***"Cum ne vor actualii năvălitori?"***

Păi să luăm pe rând, într-o ordine care respectă sau nu gravitatea faptelor:

1. *Actualii năvălitori* - de aici înainte *A. N.* - ne vor „ leşinați" de foame; de sete încă nu este cazul .Dar va fi curând. Nu pot să fac referiri la două aspecte apropos de „sete": când eram copil şi chiar adolescent, tot Bucureştiul era împânzit de „țâşnitori", nişte „instalații" unde permanent în partea de sus „țâşnea" un jet de apă potabilă, iar în partea de jos avea un căuş în care venea apa de sus, înainte de a fi canalizată; „ căuş" pentru ce? Pentru a putea să bea apă câinii de companie cu care se ieşea la plimbare! Poftim? Eutanasiere? Poate cu altă ocazie!

Al doilea fapt, apropos de „apă": **din 1990 şi până acum prețul apei la consumatorul casnic a crescut de 70 de ori!** Fără comentarii... (informație care a fost acreditată de Institutul Național de Statistică).

2. „*A. N.*" ne vor tarați de „conştiința faptului" că suntem ucigaşi! Adică „ciocul mic", ochii în pământ, **acceptând orice compromis** național sau individual.

Să spună un cretin: *„Hai să fim serioşi, oamenii îşi văd de viața lor, de afacerile lor, de treburile lor, în general"*!

Handicapatul nostru are aparent dreptate, dar să o luăm „pe felii":

- "*viața lor*" nu îngăduie existența „pe mapamond" a unor oameni sau populații sau popoare, decât într-o poziție de subordonare față de "El".

- „*îşi văd de afacerile lor*": Ce afaceri? Cumpără ieftin şi vând scump! Cui vând „Ei"? Păi cui, vezi bine că nouă! Deci ne interesează?

- „*de treburile lor, în general*" - dar acest „în general" cuprinde şi planurile speciale legate de înrobirea României!

3. Pentru "realizarea acestui deziderat" (înrobirea României), **trebuie să: nu avem istorie, cât mai puține şcoli** şi universități, iar acelea care sunt, cât mai greu accesibile din punct de vedere material.

„El" au nevoie în cel mai bun caz de semidocți, iar intelectualii trebuie „să la cânte în strună" sau să fie pe cât posibil evrei, pe cât posibil cu numele schimbate, pentru diversiune.

4. Pentru "realizarea acestui deziderat" trebuie desființate spitale şi cabinete medicale din mediul rural.

„Ei" nu au nevoie de pensionari, nu au nevoie de bătrâni, **nu au nevoie de bolnavi cronici**, nu au nevoie de handicapați! **Au nevoie de servitori** să îi „servitorească"

5. Satul românesc tradițional „le stă în gât", agricultura să fie rațională, tarlale de 100 de hectare ca în Statele Unite care produc utilaje exact pentru aceste unități de cultură.

„Şi ce este rău în asta?" o să mă întrebe nea cutare: *„Aşa se face agricultura avansată!"*

Aşa s-o fi făcând; ***cu ce preț?***

Mulțumim lui Dumnezeu: dacă milioanele de hectare nu ar fi „pârloagă", am hrăni, dacă nu toată Europa, dar măcar jumătate.

După „modelul românesc", să zicem, ne putem păstra specificul național fără să sacrificăm pe nimeni şi nimic. **Cum „ne vor Ei"? Fără izvorul tradițiilor naționale, fără trecut şi în special fără viitor!** De asemenea, **distrugerea legăturii românilor cu Biserica** (prin aservirea ei politicului, prin infiltrarea ei şi falsificarea spiritului creştin cu precepte iudaice etc.).

6. La nivel de „om de rând" trag un semnal de alarmă, pe de o parte pentru clasa politică dar în special pentru cei ca mine:

Urmează marea lovitură politică! - subliniat – şi, vorba românului, *„să nu spui că nu ți-am spus!"*

În anul 2016 este planificat de SION acapararea totală a puterii în România de către forțele iudaice! Bat câmpii?

Noua Ana Pauker întruchipată în M. R. Ungureanu va prelua puterea în mod discreționar, înconjurat de alde Patapievici, Tismăneanu şi alți„ "românaşi verzi", acțiune care deja a demarat prin lansarea **Partidului "*NOUA REPUBLICĂ*".**

În 2016 vom avea de ales între *Rromică* Dan Diaconescu şi aproape evreul M:R:U.

S-a încercat lovitura într-un moment nepotrivit, pe valul de ură națională împotriva lui PĂRȚULESCU; planurile iudaice sunt de lungă durată, nu se precipită tovarăşii, iar fondurile la dispoziție sunt de ordinul miliardelor de euro.

Ceea ce vă spun este alarmant şi pare o previziune fantezistă.

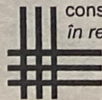
Realitatea este că forțele iudaice mondiale s-au consolidat în aşa măsură şi sumele enorme de bani folosite în scopul realizării planurilor de dominație mondială sunt atât de mari, încât se va renunța foarte curând la jumătăți de măsură: ori tot, ori nimic!

Dacă vor fi în situația de a alege între tot şi nimic, şi sunt deja capabili, ghici care va fi opțiunea lor? Nici nu bănuiți! Este?

Paul Teodorescu, Milano

Cum şi-ar dori actualii "năvălitori" (expresie consacrată de Nicolae Iorga) *să ne comportăm în relațiile interetnice cu domniile lor?*

Simplu, **EXACT CUM AM ÎNCEPUT A O FACE** de 23 de ani, din 21 decembrie 1989, când „cel mai bun politician" alogen ne-a trasat drumul „vieții" statului şi al nostru pentru mulți ani!

Ca o turmă de oi, fără păstor (fiind cu ochii la lup când vine!), fără câini de pază (că şi ei sunt tot din neamul lupesc), ci doar condusă de câţiva măgari care au rolul să ragă, făcând cât mai mult zgomot, pentru deruta celor ce cred altceva!

În continuarea întrebării aş mai spune: chiar nu ne putem face reclamă pentru turism decât în Israel? – ştiu că au mulţi bani, dar mai sunt şi alţii! Întrebaţi fiind despre turismul în România, mulţi au răspuns într-o română stricată sau în idiş, sau în engleză: „Bine", „Minunat", „Ca-n rai"; ce ţară oferă ce are România: munţi, păduri (câte mai sunt netăiate de alţi neprieteni locali), ape curgătoare, lacuri, peşteri, tot ce-ai vrea să vezi sau pe unde ai vrea să stai.

Ce facem noi de 23 de ani se numeşte autodistrugere planificată, mai ceva ca „organizarea ştiinţifică" a producţiei comuniştilor care era de aceeaşi sorginte.

Ne distrugem şcoala, ne lăsăm copiii analfabeţi, ne distrugem limba - vorbim oricum, dar nu corect româneşte, ci ca la uşa cortului sau pe maidan.

Ne distrugem viitorul scoţând „diplomaţi" precum cârnaţii, începând cu Drimer şi Bleahu (prima Universitate particulară!) şi continuând cu orice formă de învăţământ pe bani, nu pe concurenţă şi valoare.

Ne distrugem fizic populaţia prin jaful organizat de firmele de medicamente (cam prea multe pentru populaţia cât o mai avem!), prin ţinerea spitalelor la nivel de stare de avarie sau război, prin plecarea medicilor şi surorilor „spre alte zări" de bani pline. Oare un om normal poate accepta această realitate? Un profesor de şcoală debutant are cca. 800 lei, un medic rezident tot aşa, iar un măturător de stradă 1800 lei.

Suntem în faza medie a dezintegrării. Suntem indienii piei-roşii care fac spectacole în rezervaţii pentru turişti, cu scene pe care le-au primit gata fasonate de alţii, nu de moştenirea lor culturală!! Noi facem spectacole cu conţi, contese, militari în hainele armatei austriece - unde? În Alba Iulia! Oare cum se simt Horia, Cloşca şi Crişan, Avram Iancu sau Andrei Şaguna acolo sus în ceruri, printre sfinţii neamului?

Nu mai învăţăm istoria, geografia României, limba şi literatura română, **facem studii europene, lecţii de istoria holocaustului**, dar acceptăm şi pe Nyiro şi pe Wass A.

Nu are nici o logică evoluţia ţării, perioada de tranziţie nefiind decât perioada necesară acaparării şi înrobirii generale, atât de utilă unora plecaţi dar reveniţi mai mulţi, mai tari (au mai mulţi bani), şi cu pretenţii de retrocedare şi pentru ce n-au visat să aibă vreodată.

Părtaşi la acest proces fatal al disoluţiei sunt şcoala, presa, televiziunile, ONG-urile stipendiate de „unii" şi „alţii", şi, ce este mai trist pentru un român creştin, până şi Biserica Ortodoxă (altădată sprijin şi speranţă pentru cei mulţi) face din credinţă sursă de bani pentru megalomania capilor ei, aleşi tot de „alţii".

Maria Ploieşteanu, Cluj

ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: Ce ştiţi despre taberele legionare de muncă?
PREMIU: *"De sub tăvălug"* – Ilie Tudor.

***

ŞAHUL MONDIAL ŞI EVREII (continuare din pag. 11)

A aflat rezultatul meciului, dar nu a ieşit în balconul casei sale, cum ar fi făcut orice om normal, ca să-şi anunţe vecinii şi toată Londra de magnifica victorie a Albionului, ci **a dat drumul prin oraş unei haite de răspândaci,** unor indivizi pregătiţi din timp, care, ca nişte şobolani ai dezastrului, **au răspândit în tot oraşul vestea mincinoasă a înfrângerii! Vesteau că Franţa, pe mâna Corsicanului, câştigase încă o dată.** Îl bătuse măr pe lordul Wellington...

Ce jale, ce disperare trebuie să fi cuprins Londra!... **O parte dintre londonezi, colegi de breaslă ai Omului Roş, s-au repezit să scape de afacerile care, în urma înfrângerii, îşi pierdeau aproape total valoarea!** Acţiunile acestor firme trebuiau vândute repede-repede, la orice preţ, oricât de mic!... Exact asta aşteptase marele şahist! Aştepta la cotitură! Calculase bine!... Cu interpuşii săi a cumpărat ieftin acţiunile acestor firme, iar acţiunile afacerilor sale pe care victoria Franţei le favoriza, le-a vândut la un preţ brusc înzecit sau însutit!... **Spre seară, când s-a aflat adevărul, fuseseră băgaţi în faliment atât londonezii care vânduseră pe nimic afaceri care acum deveneau extrem de profitabile,** cât şi cei care cumpăraseră scump, de la Rothschild, acţiuni care nu mai făceau nici o para chioară în urma victoriei lui Wellington!... **Practic, mii de familii londoneze, în loc să se poată bucura de victoria Angliei, au consemnat în saga familiei lor ziua de 18 iunie 1815 ca ziua cea mai nenorocită din viaţa lor!...** S-a priceput sir Rothschildt să le strice bucuria de a-şi vedea patria biruitoare!

Individul, într-o lume de oameni normali, ar fi meritat să fie linşat de populaţie, inclusiv de cei păgubiţi! Linşat şi batjocorit în primul rând de omul de pe stradă, fără acţiuni la bursă, care preţ de câteva ceasuri a trecut prin pojarul şi deznădejdea umilitoarei înfrângeri, prin suferinţele sufleteşti consecutive înfrângerii... Trebuia ca acel bancher diabolic să fie călcat în picioare de cei cărora cinica sa stratagemă le-a stricat bucuria victoriei!

Dar nu a primit sancţiunea cuvenită. Nu ştiu cum de a scăpat de eşafod! Se zice că a ştiut cu cine să împartă câştigul ca să nu aibă necazuri cu lumea... Cu lumea celor normali la cap şi la suflet!...

Ce cunosc, fără să fi cercetat cât de cât subiectul, sunt **comentariile pline de admiraţie, extaziate, ale multor pământeni, dinaintea inteligenţei, inventivităţii & genialităţii marelui bancher... marelui potlogar!**

Se poate numi asta inteligenţă?... Fie! Fie şi inteligenţă! Dar mai înainte de orice **trebuie calificată şi certificată starea de anormalitate a individului la nivelul umanităţii sale,** la nivelul apartenenţei sale la aceeaşi specie de fiinţe cu noi şi cu cei pe care i-a înşelat!! Mizeria din hăul pustiu care-i ţinea loc de suflet! Un handicapat! *Un circumcis la inimă*, îmi vine să zic! Un nevolnic, incapabil să simtă ceva pentru ceilalţi!

Se poate numi asta inteligenţă?... Inventivitate?!... Accept. Accept că ideea acestei manevre nu putea să vină decât unei persoane căreia îi merge mintea! Dar mai departe, **de la idee la faptă, la orice om intervine cenzura morală, intervine fărâma de Dumnezeu pe care o purtăm cu noi fiecare,** în fiecare gest, în fiecare faptă! Intervine harul lăsat Omului de a se dedubla prin conştiinţa de sine, devenind cel mai aspru cenzor, cel mai neîndurat judecător al propriilor fapte. **Intervine respectul pentru tine însuţi...** Respectul de sine, din care Pitagora făcea semnul îndumnezeirii noastre ca oameni.

E lucru sigur că acel sărman bancher nu avea cu ce să perceapă, nu avea simţ pentru această dimensiune sine qua non a condiţiei umane... Cum spuneam, **un handicapat...** Un infirm sufleteşte!... Un ne-tot la suflet! Un purtător de vid!... Lovit de neputinţa de a simpatiza cu semenii tăi! De a compătimi cu ei! **Totala indiferenţă faţă de suferinţa altuia, chiar şi când tu însuţi i-o provoci, nu poate fi numită inteligenţă, ci decădere din condiţia de om!...** N-a simţit nici un imbold voinicesc să coboare în arenă şi să facă ceva în sprijinul team-ului naţional. Dimpotrivă: s-a comportat ca **un ins fără naţionalitate, anormal, lipsit de emoţii, lipsit de sentimentul solidarităţii umane.**

Seamănă povestea acestui jaf la bursa londoneză cu o problemă de şah. Ce mutări se pot face pentru a falimenta un număr cât mai mare de firme concurente? În ce fel te poate servi clipa de emoţie generală, planetară?... Ce ai avea de câştigat de la viaţă dacă reuşeşti s-o trăieşti fără emoţii, fără angajamente, fără simpatii şi fără compătimire pentru celălalt?

„L'Autre c'est l'Enfer!", avea să spună un urmaş demn al acestui Rothschild... Halal filosofie, să vezi în celălalt, în aproapele tău, cel ce poate fi mai rău... (de la Jean Paul Sartre cetire...)

Tot ca o problemă sau partidă de şah poate fi privită şi înfiinţarea statului Israel. Un fel de pariu cu imposibilul! Cel care l-a scornit era atât de normal la cap că a sfârşit sinucigându-se, turtindu-şi singur fesul de mare erou, de mare vizionar... ***Cine a mai văzut profet sinucigaş?!***

Toată istoria secolului al 20-lea, şi ceva din precedentul, devine coerentă în bezmeticeala ei dacă introduci în ecuaţie strădania „unora" de a înfiinţa şi de a pregăti înfiinţarea statului Israel! Pricepi de îndată ambele războaie mondiale, revoluţia bolşevică, holocaustul, instaurarea comunismului în ţările cu mari efective de evrei, căderea comunismului... Toate au legătură cu Israelul, cu visul evreilor de a avea o patrie... Al unor evrei! Căci, după 65 de ani de la proclamarea Israelului – act care a născut un alt şir nesfârşit de suferinţe, care este situaţia? ***Cât de reuşit este proiectul care s-a plătit cu preţul a zeci de milioane de victime?***

Îl citez pe un prieten evreu din Israel, fost colonel combatant în războaiele de apărare a Eretz Israelului: *„D-le Coja, am doi nepoţi, şi nu văd pentru ei nici un viitor în Israel!"*

Nu mai este pentru nimeni un secret că evreii (i)responsabili de soarta evreilor din Israel iau în calcul abandonarea Israelului, în două variante: (a) Israelul să revină la graniţele din 1948, iar evreii veniţi din Europa să se întoarcă de unde au plecat, sau (b) Israelul să înceteze a mai exista, iar evreii să se împrăştie prin lume, în primul rând prin ţările de unde au plecat părinţii lor...

Întrebare capitală: pentru acest eşec cine poartă răspunderea? Consecinţele catastrofice ale acestui eşec de ce trebuie să se întoarcă asupra celor deja afectaţi de modul în care s-a desfăşurat proiectul sionist, dovedit azi falimentar?!

Nota bene: Ca român, dacă nu ca om, în general, m-aş bucura să se înşele evreii care comentează cu îngrijorare pe marginea iminentei disoluţii statale a Israelului (vezi şi Philip Roth, mare scriitor evreu, în cărţile sale, bunăoară...). Îi doresc Israelului viaţă lungă, să fie cămin al cât mai multor evrei... Al tuturor evreilor! Adică ce-i doresc României, ca ţară a românilor, doresc şi Israelului, ca ţară a evreilor!

Personal, ca român, ca mădular al unui popor a cărui viaţă a fost şi este în continuare afectată, urâţită şi ameninţată, pusă în primejdie, de calculele şi mutările marilor „şahişti", evrei şi ne-evrei, ca ins a cărui familie şi persoană proprie au avut de suferit de pe urma acestui şah planetar, **nu pot contempla pasiv eşecul acestor handicapaţi care se dovedesc a fi mari meşteri în a provoca dezordini şi dezastre, dar care sunt complet incapabili să edifice, să conceapă starea de normalitate, de tihnă a vieţii, de rânduială şi armonie socială sau internaţională...**

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa**; **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente şi pentru jumătate de an.

Olguţa Mihalache – Ploieşti: Excursiile organizate permanent de către BOR în Bulgaria, la Basarabov pe valea Jamului, nu departe de Russe, sunt întemeiate. Aici, în sec. XIII, cuviosul Dumitru Basarabov a îmbrăcat haina monahală la un schit situat într-o peşteră nu departe de locul său natal. Generalul rus Piotr Soltakov a fost cel care în contextul războiului ruso-turc din 1768-1774 a adus moaştele sfântului în Ţara Românească, voind iniţial să le ducă în Rusia. La rugămintea unui român, Hagi Dimitrie, acestea au fost dăruite Catedralei Mitropolitane din Bucureşti, devenind astfel ocrotitorul oraşului. Sfântul Dumitru Basarabov este sărbătorit la 27 octombrie. Racla cu moaştele sfântului au fost scoase în procesiune pe străzile capitalei de mai multe ori: în 1815 domnitorul Ion Caragea cerea scoaterea moaştelor cu speranţa opririi epidemiei de ciumă din 1827, apoi pentru alungarea secetei, în 1831, la cererea gen. Pavel Kiseleff, pentru stăvilirea unei alte epidemii, de holeră. În 1917 moaştele Sf. Dumitru au fost furate noaptea de către soldaţii bulgari care le „revendicau" întrucât acesta se născuse în Bulgaria. Feldmareşalul Von Mackensen s-a implicat decisiv în recuperarea moaştelor luate prin procedarea tâlhărească a vecinilor noştri din sudul Dunării.

Lizica Rusovici – Craiova: Regina Maria a ştiut ca nimeni altul să apere cauza românilor la Conferinţa de Pace de la Paris din 1919, punând în joc frumuseţea, inteligenţa şi cunoştinţele sale regale europene. A fost primită cu entuziasm de milioane de americani în vizita pe care a făcut-o ulterior, în Statele Unite. Din testamentul ei redau un fragment emoţionant: „Te binecuvântez, iubită Românie, ţara bucuriilor şi durerilor mele, frumoasă ţară care ai trăit în inima mea şi ale cărei cărări le-am cunoscut toate, frumoasă ţară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă mi-a fost îngăduit să o văd împreună! Fii tu veşnic îmbelşugată, fii tu mare şi plină de cinste, să stai veşnic falnică printre naţiuni, să fii cinstită, iubită şi preţuită! Am credinţa că te-am priceput: n-am judecat, te-am iubit."

Dragoş Martinescu – Sinaia: Japonia a fost fondatoare a Axei Berlin-Roma-Tokio, dar în 1940 a încheiat şi un pact de neagresiune cu Uniunea Sovietică. Respectând acest tratat, URSS nu a trebuit să lupte pe două fronturi, având, deci, spatele asigurat. Dar nu numai atât: lucru despre care se vorbeşte mai puţin, a putut, folosind spaţiul aerian şi maritim, să transporte din Statele Unite cantităţi uriaşe de armament modern, alimente, îmbrăcăminte. Pe ruta Alaska–Siberia, numită pe scurt ALSIB, de la baza americană Jodd Fields s-au livrat sute de avioane americane, acestea fiind preluate direct de către piloţii ruşi. Ajutorul american este cunoscut sub numele "Legea de Împrumut şi Închiriere", care a cuprins perioada oct. 1941–sept. 1945. URSS a primit 14.795 avioane, 7056 tancuri, 51.503 jepuri, 375.883 camioane (!!), 35.170 motociclete, 8071 tractoare, 8218 tunuri antiaeriene, 131.633 mitraliere, 345.735 tone explozibil (!!), 11.155 vagoane, 1981 locomotive, 165 vapoare vânătoare de submarine, 197 vapoare militare, 4.478.000 tone alimente (!!), 2.670.000 tone petroliere, 15,417.000 perechi cizme, 49.860 tone piele, 3.786.000 anvelope şi... nasturi în valoare 1.674.000 dolari!. Ruta principală de aprovizionare însă era pe la Polul Nord, de la Islanda la portul Murmansk. Submarinele germane, în prima parte a războiului, până în 1943, au provocat dezastre mari convoaielor de aprovizionare, unele dintre acestea ajungând la destinaţie doar cu 20% din capacitatea iniţială. Miliardele de dolari pe care le datora URSS pe baza acordului „Legii de Împrumut şi Închiriere " nu au fost plătite, Stalin zicând "niet". Doar cu o săptămână înainte de încetarea ostilităţilor nipono-americane, la finele lunii august 1945, URSS a declarat război Japoniei care fusese bombardată atomic. Fără a întâmpina rezistenţă, au fost "eliberate" şi apoi comunizate Manciuria, teritorii vaste din China de Nord şi peninsula Coreea. Au fost ocupate şi insulele Kurile care au făcut parte dintotdeauna din teritoriul japonez. De la acest episod au trecut 67 de ani, timp în care nu s-a semnat tratatul de pace, Japonia şi fosta Uniune Sovietică fiind, ca atare, în stare de război.

Mirel Davia - Constanţa. Termenul de kamicadze se referă la piloţii japonezi sinucigaşi care intrau în mod voit, în crucişătoarele marinei americane sau în faimoasele bombardiere, fortăreţele zburătoare B 29. Actele lor de eroism au făcut pagube majore armatei americane, mai ales în ultimul an de război, 1945, când balanţa victoriei înclina tot mai mult către aceasta. Dar, păstrând, fireşte, proporţiile, "patentul" acestui act aparţine generalului de escadrilă aviator Gh. Jienescu (născut în 1894, a făcut temniţă grea la Gherla aproape 20 de ani, din 1944 până în 1964). În ordinul de zi nr. 1 din 22 iunie 1941 el se adresa piloţilor români: "Tineret zburător, ţara aşteaptă de la voi întregul sacrificiu! Onoarea de a purta la biruinţă, pe cerul românismului crucea tricoloră, vă aparţine vouă! Echipajul care termină muniţia şi în încleştarea luptei nu-şi vede victoria, se proiectează cu maşina în pasărea duşmană". Eroii nu au lipsit. Sublocotenentul aviator Claru Vasile, fiind în luptă cu 6 avioane inamice şi terminând muniţia, a înţeles să-şi îndeplinească misiunea intrând în plin cu avionul său într-unul din avioanele ruseşti. A fost decorat cu ordinul "Mihai Viteazul clasa III", post mortem. La fel a procedat şi Ion Lascu, cu înalt devotament şi spirit de jertfă în încrâncenatele lupte de la Ţiganca, pentru eliberarea Basarabiei. Să menţionăm şi numele locotenent-comandor aviator Alex. Popişteanu care a atacat o formaţie inamică mult superioară ca număr, doborând 6 avioane, şi a căzut ca un erou, luptând contra a 3 avioane, intrând în mod voit într-unul din acestea. În iunie 1941 totalul efectivelor Aeronauticii Române era de 3247 ofiţeri, 2864 subofiţeri, 2363 maeştri, 1044 funcţionari civili şi 52.074 trupă. Piloţii erau în număr de 1066, iar trăgătorii de 284. Avioanele erau în număr de 253 marca I.A.R.80 (româneşti).iar 80 (româneşti), Messerschmitt şi Heinkel (germane) care se produceau sub licenţă la Braşov.

Emilian Ghika

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici
Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - *Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului = inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

